

משנה - נזיר - רע"ב

• [פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#) • [פרק ו](#) • [פרק ז](#) • [פרק ח](#) • [פרק ט](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[ז](#) [משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ד

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ה

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ו

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[ז](#) [משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#) [משנה יא](#)

פרק ז

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#)

פרק ח

[משנה א](#) [משנה ב](#)

פרק ט

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה

א

פרק

א

משנה

-

א

פרק

כל פנויי נזירות. דבר שאינו עקרו של שם מקרי פנוי. כמו המכנה שם לחברו [בבא מציעא נח:]: **האומר אהא**. לאו פנוי הוא, אלא יד מקרי, כמו בית יד שהכלי נאחז בו כך הנדר נתפס בלשון זה. ומתניתין חסורי מחסרא והכי קתני, כל פנויי נזירות כנזירות וכל ידות נזירות כנזירות [א], אלו הן ידות נזירות, האומר אהא, אהא נוה, ואלו הן פנויי נזירות, נזיק נזיח פזיח: **האומר אהא**. שראה נזיר עובר לפניו ואמר אהא, אף על פי שלא אמר אהא כזה, אם נתפון [ב] להיות נזיר כמותו הרי זה נזיר, ואף על פי שלא הוציא בפיו כזה: **אהא נוה**. שהיה תופס בשערו [ג] ואמר אהא נוה, משמע אהיה נאה בגדול שער זה. ואם נתפון לשם כך הרי זה נזיר ואף על פי שלא פרש, שאלו וכיוצא בהם ידות לנזירות הם והווי כנזירות: **נזיק נזיח פזיח**. לשונות של גויים הם שקורין כך לנזיר [ד], ולשונם קרוב ללשון של ישראל, ומקורו פנויי נזירות: **הריני כזה**. ורומז לנזיר שפנגדו [ה]: **הריני מסלסל הריני מכלכל הרי עלי לשלח פרע**. וכלהו דוקא כשתופס בשערו [ז] ודעתו לנזירות: **מסלסל**. מחליק בשער: **מכלכל**. מגדל שער. ודגמתו, משתכלכל העטרה [נדח נב:], משגיגדל שער הערוה: **הרי עלי צפרים**. שתי תורים או שני בני יונה, והם קרבן נזיר שנטמא. וכגון שנזיר עובר לפניו: **רבי מאיר אומר נזיר**. הואיל ונזיר עובר לפניו וצפרים קרבן נזיר שנטמא הם, מוכיחין הדברים דהרי עלי צפרים לנזירות קאמר: **וחכמים אומרים אינו נזיר**. והלכה כחכמים, שאינו נזיר, אבל מביא צפרים לשלם נדרו:

הריני נזיר מן החרצנים ומן הזגים וכו'. אם הזכיר אחד מכל אלו, הרי זה נזיר כאלו אמר הריני נזיר סתם. ומשום דבְּעֵי לְמִתְנָא סִיפָא דְנִזְיָר עוֹלָם ונזיר שמשון אין כל דקדוקי נזירות עליהם, תנא הכא כל דקדוקי נזירות עליו: **מה בין נזיר עולם וכו'.** מתניתין חסורי מחסרא והכי קתני, ואם נדר להיות נזיר עולם הרי זה נזיר עולם. ומה בין נזיר עולם לנזיר שמשון, נזיר עולם הכביד שָׁעָרוּ מִקַּל בְּתַעַר מְשָׁנִים עֶשֶׂר חֲדָשׁ לְשָׁנִים עֶשֶׂר חֲדָשׁ דִּלְפִינָן מֵאֲבָשְׁלוֹם שֶׁהָיָה נִזְיָר עוֹלָם וְכַתִּיב בֵּיהּ (שמואל ב יד) וַיְהִי מִקֶּץ יָמִים לַיָּמִים אֲשֶׁר יִגְלַח כִּי כָבֵד עָלָיו וַיִּגְלַחוּ, וְכַתִּיב הַתָּם (ויקרא כה) יָמִים תִּהְיֶה גְאֻלְתּוֹ: **ואם נטמא אינו מביא קרבן טמאה.** ואפלו לכתחלה מתר לטמא, דשמשון הֵיךָ מִטְּמָא לְמַתִּים, וְהָכִי גְמִירִי לֵהּ, וְהָאִי דְקַתְּנִי אִם נְטֻמָּא דְמִשְׁמַע דִּיעֵבֵד אִין לְכַתְּחֻלָּה לֹא, מְשׁוּם דְתִנְא רִישָׁא גְבִי נִזְיָר עוֹלָם וְאִם נְטֻמָּא תִנְא סִיפָא נְפִי גְבִי נִזְיָר שְׁמִשׁוֹן וְאִם נְטֻמָּא:

סתם נזירות שלשים יום. דכתיב (במדבר ו) קְדוֹשׁ יִהְיֶה. יְהִי'יָה בְּגִימְטָרִיא שְׁלֹשִׁים, מִכָּאן סִמְכוּ **[יד]** לומר שאין נזירות פחות משלשים יום: **הריני נזיר אחת גדולה.** בין שאמר הריני נזיר נזירות אחת גדולה, בין שאמר הריני נזיר אחת קטנה, ובין שאמר הריני נזיר אחת מכאן ועד סוף העולם, נוהג נזירות שלשים יום. ומכאן ועד סוף העולם דקאמר הכי משמע, אַרְכָּה עָלֵי זֵאת הַנְּזִירוֹת כָּאֵלוֹ הֵיא מִכָּאן וְעַד סוּף הָעוֹלָם **[טו]**: הַכִּי גְרָסִינָן הַרִינִי נִזְיָר וַיּוֹם אֶחָד הַרִינִי נִזְיָר וְשָׁעָה אֶחָת הַרִינִי נִזְיָר אֶחָת וּמְחָצָה הָרִי זֶה נִזְיָר שְׁתַּיִם. וְהָכִי פְרוּשׁוֹ, אָמַר הַרִינִי נִזְיָר וַיּוֹם אֶחָד בֵּינוֹן שְׁאֵמַר הַרִינִי נִזְיָר קִבֵּל עָלָיו נְזִירוֹת אֶחָת, וְכִי אָמַר תּוֹ וַיּוֹם אֶחָד הָרִי יֵשׁ כָּאן נְזִירוֹת אַחֲרַת, דְּאִין נְזִירוֹת פְּחוֹת מְשֻׁלְשִׁים יוֹם. וְכֵן נִמִּי כִי אָמַר הַרִינִי נִזְיָר וְשָׁעָה אֶחָת וְהַרִינִי נִזְיָר וּמְחָצָה, יֵשׁ כָּאן שְׁתֵּי נְזִירוֹת, שְׂאִי אֲפֻשֶׁר לְהִיּוֹת נִזְיָר שָׁעָה אֶחָת אוֹ מְחָצָה נְזִירוֹת שְׁלֹא יִהְיֶה נִזְיָר שְׁלֹשִׁים יוֹם, וּמְשׁוּם הָכִי הָרִי זֶה נִזְיָר שְׁתַּיִם וּמְגַלַּח לְסוּף שְׁלֹשִׁים וְנוֹהֵג נְזִירוֹת אַחֲרַת: הַרִינִי נִזְיָר שְׁלֹשִׁים יוֹם וְשָׁעָה אֶחָת, הָרִי זֶה נִזְיָר שְׁלֹשִׁים וְאֶחָד יוֹם, שְׂאִין נְזִירוֹת לְשָׁעוֹת. שְׁנַאֲמַר (שם) יָמִי נִזְרוּ, וְהָרִי הוּא כָּאֵלוֹ אָמַר שְׁלֹשִׁים וְאֶחָד יוֹם **[טז]**. וְלֹא אָמַרְיָנָן דְשָׁעָה אֶחָת דְאָמַר הוּנָא נְזִירוֹת בְּפִנֵּי עֲצָמָה, הוֹאִיל וַיֵּשׁ לְצַרְפָּה עִם מִנְיָן שְׁלֹשִׁים שְׁהַזְכִּיר תַּחֲלָה:

פרק א - משנה ד

הריני נזיר כשער ראשי וכעפר הארץ וכו' הרי זה נזיר עולם. ולא נזיר עולם ממש, דאלו נזיר עולם מגלח אחד לשנים עשר חדש וזה מגלח אחת לשלשים יום, הואיל ותלה נזירותו בדברים חלוקים [כא], הוי כאלו נדר במנן נזירותיו כמנן שער ראשו ועפר הארץ, מה שאין כן בנזיר עולם שלא חלק נזירות שלו אלא נעשה הכל נזירות אחת: רבי אומר אין זה מגלח אחת לשלשים יום. דכיון דאמר הריני נזיר, הכל נזירות אחת היא ואינו מגלח אלא לשנים עשר חדש כנזיר עולם. ואיזהו מגלח לשלשים יום, האומר הרי עלי נזירות כשער ראשי, דאז מוכיח דנזירות מפסקות קבל עליו כמנן שער ראשו. ואין הלכה כרבי:

פרק א - משנה ה

אם אמר אחת גדולה נדרתי. נזירות אחת קבלתי ונראית לי גדולה כמלא הבית, נזיר שלשים יום: ואם אמר סתם נדרתי. ולא היה בלבי אלא כמו שיזונו חכמים לשוני, הרי זה נזיר כל ימיו ומגלח כל שנים עשר חדש [כד]:

פרק א - משנה ו

הריני נזיר מפאן עד מקום פלוני. והחזיק בדרך [כו] כדי ללכת לאותו מקום. אבל אם לא החזיק ללכת לאותו מקום, נעשה כאומר מפאן ועד סוף העולם והוי נזיר שלשים יום, בין שהיה המקום קרוב בין שהיה רחוק ואפלו מהלך כמה שנים, שלא נתפנו אלא לנזירות אחת גדולה:

פרק א - משנה ז

מוֹנֵה נְזִירוֹת כְּמִנְיֵן יְמוֹת הַשָּׁנָה. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים וְחֲמִשׁ נְזִירוֹת כְּמִנְיֵן יְמוֹת הַחֲמָה: אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מַעֲשֶׂה הָיָה כִּיּוֹן שֶׁהַשְּׁלִים מֵת. רַבִּי יְהוּדָה שְׁמַעֲיָה לְרַבִּי דְאֶפְלִיג אֶתְנָא קָמָא וְאָמַר שֶׁהָאוֹמֵר הָרִינִי נְזִיר כְּמִנְיֵן יְמוֹת הַחֲמָה הָיָה נְזִיר עוֹלָם. וְהָבִיא מַעֲשֶׂה לְהוֹכִיחַ שֶׁאֵינוֹ נְזִיר עוֹלָם [כז], דְּמַעֲשֶׂה הָיָה וְכִיּוֹן שֶׁהַשְּׁלִים מֵת, וּבְנְזִיר עוֹלָם לֹא שִׁדָּה הַשְּׁלָמָה, אֶלָּא וְדָאֵי מוֹנֵה נְזִירוֹת. וְכֹן הִלְכָה:

פרק ב

פרק ב - משנה א

הָרִינִי נְזִיר מִן הַגְּרוּגְרוֹת וּמִן הַדְּבֻלָּה בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים נְזִיר. דְּסָבִירָא לְהוּ לְבֵית שְׁמַאי אֵין אָדָם מוֹצִיא דְּבָרָיו לְבִטְלָה, וְכִי אָמַר הָרִינִי נְזִיר אֲדַעְתָּא דְּלֵהוּי נְזִיר קָאָמַר, וְכִי הָדַר אָמַר מִן הַגְּרוּגְרוֹת וּמִן הַדְּבֻלָּה, מֵהָדַר הוּא דְּבַעֲי הָדַר בֵּיה, וְאֶפְלוּ בְּתוּדָה כְּדִי דְּבוּר לֹא מְצִי הָדַר בֵּיה, דְּסָבִירָא לְהוּ הַקֹּדֶשׁ בְּטַעוֹת שְׁמִיהַּ הַקֹּדֶשׁ וְלֹא שִׁדָּה בֵּיה שְׁאֵלָה וְלֹא חֲזָרָה, וְהוּא הָדִין בְּנְזִיר דְּכִתִּיב בֵּיה (בְּמִדְבָר ו) קְדוֹשׁ יְהִיָּה, הִלְכָּהּ הָיָה נְזִיר. וּבֵית הִלֵּל סָבְרִי הוֹאִיל וְלֹא נָדַר כְּדָרְךָ הַנּוֹדְרִים [א] לֹא הָיָה נְזִיר, שֶׁאֵין נְזִירוֹת מִן הַגְּרוּגְרוֹת וּמִן הַדְּבֻלָּה: אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אֶף כִּשְׁאָמְרוּ בֵּית שְׁמַאי לֹא אָמְרוּ אֶלָּא בְּאוֹמֵר הָרִי הוּ עָלֵי קָרְבָן. דְּלֹא נְחָלְקוּ בֵּית שְׁמַאי וּבֵית הִלֵּל לְעִנְיֵן נְזִירוֹת דְּלֹא הָיָה נְזִיר. לֹא נְחָלְקוּ אֶלָּא בְּאוֹמֵר בְּלִבִּי הָיָה שִׁיְהִיו הַגְּרוּגְרוֹת עָלֵי קָרְבָן, בֵּית שְׁמַאי סָבְרִי דְּהָיָה נְדוּר [ב] מִן הַגְּרוּגְרוֹת, וּבֵית הִלֵּל סָבְרִי דְּלֹא הָיָה נְדוּר [ג]:

פרק ב - משנה ב

אָמַר, אָמְרָה פָּרָה זֹה הָרִינִי נְזִירָה אִם עוֹמֶדֶת אָנִי. מִי שֶׁהִתְהַפְּרָתוּ רְבוּצָה וְאֵינָה רוּצָה לְעֵמֶד, וְאָמַר, פָּרָה זֹה סְבוּרָה שֶׁלֹּא תַעֲמֹד וְאוֹמְרָת בְּלִבָּהּ הָרִינִי נְזִירָה אִם עוֹמֶדֶת אָנִי [ד], וְאֵנִי אוֹמֵר הָרִינִי נְזִיר מִמֶּנָּה אִם לֹא תַעֲמֹד. וְכֹן

דלת נעולה שאינה יכולה להפתח, ואמר, סבורה דלת זו שלא אפתחנה ואומרת הריני נזירה אם נפתחת אני, ואני אומר הריני נזיר ממנה אם לא תפתח. ואחר כך עמדה פרה זו מאליה או שהעמידוה אחרים ולא העמידה הוא, וכן הדלת נפתחה מאליה או בא אחר ופתחה ולא פתחה הוא: **בית שמאי אומרים הרי זה נזיר**. דאזלי לטעמייהו דאמרי בנודר מן הגרוגרות ומן הדבלה שהוא נזיר אף על פי שאין נזירות מן הגרוגרות ומן הדבלה, הכי נמי אף על פי שאין נזירות מן הבהמה ומן הדלת, הרי זה נזיר. ואף על פי שעמדה הבהמה ונפתחה הדלת, לא היתה דעתו אלא שיעמידנה או יפתחנה הוא בעצמו: **ובית הלל אומרים**. לדבריהם דבית שמאי. לדין אפלו אם לא עמדה כלל לא הוי נזיר, מפני שנדר שלא כדרך הנודרים, שאין נזירות מן הבהמה ומן הדלת, אלא לדידכו דאמרייתו שאין אדם מוציא דבריו לבטלה וכי אמר הריני נזיר אדעתא דלהוי נזיר קאמר, אודו לן מיהת היכא דעמדה מאליה או אחרים העמידוה דלא הוי נזיר, שהרי הוא לא אמר אלא אם לא תעמד והרי עמדה: **אמר רבי יהודה וכו'**. לא נחלקו בית שמאי על בית הלל לענין נזירות דלא הוי נזיר. לא נחלקו אלא באומר בלבי היתה שתהיה בהמה זו קרבן בשעה שאמרתי שאהיה נזיר ממנה אם לא תעמד **(ח)**. דבית שמאי סברי הואיל ולא העמידה הוא הוי קרבן, ובית הלל סברי הואיל ועמדה אינה קרבן:

פרק ב - משנה ג

מעשה באשה אחת וכו'. מתניתין חסורי מחסרא והכי קתני, אם היתה שפור **(י)** ואמר הריני נזיר ממנו, אינו נזיר, שלא היתה דעתו אלא לאסור אותו הכוס עליו בלבד, וכי היכי דלא לייתי ליה פוס אחריןא אמר הריני נזיר. ומעשה נמי באשה אחת שפור וכו':

פרק ב - משנה ד

הרי זה נזיר ואסור בכלם. ובהא כלי עלמא מודו, מפני שהתנה על מה שכתוב בתורה וכל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל: **אבל איני יודע שהנזיר אסור ביין הרי זה אסור**. דיין ותגלחת וטמאה האסורים בנזיר, הנוזר מאחד מהן נזיר בכלן **(יב)**: **ורבי שמעון מתיר**. דסבר אינו נזיר עד שיזור מכלן: **או מפני שאני קובר מתים הרי זה מתיר**. דהוי נדרי אנסים, והוא אחד מארבעה נדרים שהתירו חכמים **(יד)**: **ורבי שמעון**

אוסר. דְּסִבֵּר אַרְבָּעָה נְדָרִים שֶׁהִתִּירוּ חֻכְמִים צְרִיכִים שְׁאֵלָה לְחֻכְם {טו}.
וְאִין הִלְכָה כְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּהֵנִי תִרִי בְּבִי דְמִתְנִיתִין:

פרק ב - משנה ה

הֲרִינִי נְזִיר וְעָלִי לְגִלְחַת נְזִיר. קִבַּל עָלָיו נְזִירוֹת, וְעוֹד קִבַּל עָלָיו לְהִבְיֵא
קְרִבְנוֹת {טז} עַל נְזִיר אַחֵר, וּבָא חֲבֵרוֹ גַּם הוּא וְאָמַר כֵּן: אִם הֵיוּ פְקָחִים.
כָּל אֶחָד פּוֹטֵר אֶת חֲבֵרוֹ בְּקְרִבְנוֹתָיו, וְאִף עַל פִּי שְׂבִשְׁעָה שֶׁנֶּדֶר הָרִאשׁוֹן
לְגִלְחַת נְזִיר אֶפְתִּי לֹא הָיָה הַשְּׁנִי נְזִיר {יז}:

פרק ב - משנה ו

{זה מגלח נזיר שלם} וְזֶה מְגַלַּח נְזִיר שְׁלֵם דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי מֵאִיר לְטַעֲמִיָּה
דְּסִבֵּר תְּפוּס לְשׁוֹן רִאשׁוֹן, וְכִי אָמַר הָרִי עָלַי לְגִלְחַת, תִּגְלַחַת שְׁלֵמָה קֹאֲמַר,
וְכִי הֵדֵר קֹאֲמַר חֲצִי נְזִיר, לָאוּ כָּל כְּמִינֵיהָ לְמַהֲדֵר בֵּיהּ אֶפְלוּ תוֹךְ כְּדֵי דְבוּר.
וְרַבְּנָן סָבְרִי נֶדֶר וּפְתִחוּ עִמּוֹ הוּא, וְהָיָה כְּאֹמֵר חֲצִי קְרִבְנוֹת {יט} שֶׁל נְזִיר
עָלִי, שְׂאִינוּ חֵיב אֶלָּא חֲצִי קְרִבְנוֹת שֶׁל נְזִיר. וְהִלְכָה פְּחֻכְמִים:

פרק ב - משנה ז

וְנוֹלַד לוֹ בֶּן הָרִי זֶה נְזִיר. דְּבַלְשׁוֹן בְּנֵי אָדָם לֹא מְקַרִי בֶּן אֶלָּא זָכָר, וְלֹא
נְקֵבָה וְלֹא טְמֻטוֹם וְאַנְדְּרוּגִינוֹס. וְנוֹלַד מְקַרִי אֶפְלוּ נְקֵבָה וְטְמֻטוֹם
וְאַנְדְּרוּגִינוֹס:

הפילה אשתו. ולא ידע אי בר קימא הוא אי נפל הוא: אינו נזיר. ומתניתין רבי יהודה היא דאמר לא מחית איניש נפשיה אספקא [כד], וכי אמר כשיהיה לי ולד, על ולד ודאי קאמר: רבי שמעון אומר יאמר אם היה בן קימא וכו'. רבי שמעון סבר ספק נזירות להחמיר, הלכך צריך להיות נזיר מספק, ומתנה ואומר אם בן קימא הוא הריני נזיר חובה, ואם לאו הריני נזיר נדבה, ומגלח ומביא קרבנותיו לסוף שלשים יום. ובלא תנאי לא היה יכול להביא קרבן מספק. ואין הלכה כרבי שמעון: חזרה וילדה הרי זה נזיר. שהרי לא נהג נזירות מחמת הנפל, ועכשיו שילדה ולד של קימא חלה נזירות. ולדברי רבי שמעון צריך לחזר ולהתנות, דשמא הראשון היה ולד של קימא:

הריני נזיר ונזיר לכשיהיה לי בן. מי שקבל עליו נזירות סתם, ועוד קבל עליו נזירות אחרת כשיהיה לו בן: משלים את שלו. תחלה, ומגלח ומביא קרבן, ואחר כך מונה את של בנו: הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר. שקבל עליו תחלה נזירות בנו: והתחיל מונה את שלו ואחר כך נולד לו בן. קדם שישלמו שלשים יום: מניח את שלו ומונה את של בנו. דכיון שקבל עליו נזירות בנו תחלה, מיד כשנולד לו בן צריך להניח את שלו ולמנות של בנו, ואחר כך משלים את שלו:

עד שבעים לא הפסיד כלום. שכשהוא מפסיק נזירותו ומונה נזירות בנו ומגלח וחוזר ומשלים את שלו לתשלום נזירותו מן השבעים שמונה כבר עד המאה שנדר, הם שלשים יום, נמצא בין תגלחת של נזירות בנו לתגלחת של תשלום נזירותו שלשים יום ואינו מפסיד כלום. אבל אם מנה יותר משבעים יום קודם שהתחיל בנזירות בנו ובא להפסיק נזירותו כדי להתחיל נזירות בנו, כשיגלח על נזירות בנו ובא להשלים נזירותו עד מאה יום שנדר נמצאו פחות משלשים יום בין תגלחת של נזירות בנו לתגלחת של נזירותו, ואי אפשר להיות בין תגלחת לתגלחת פחות משלשים יום,

וּנְמָצָא מִפְסִיד כָּל אוֹתָן הַיָּמִים שְׁמֹנֶה יוֹתֵר מִשָּׁבָעִים:

ג

פרק

א

משנה

-

ג

פרק

מִי שֶׁאָמַר הַרִינִי נְזִיר מִגִּלְחַת יוֹם שְׁלֹשִׁים וְאַחַד. דְּסַתָּם נְזִירוֹת שְׁלֹשִׁים יוֹם: וְאִם גִּלַּח יוֹם שְׁלֹשִׁים יָצָא. דְּמִקְצַת הַיּוֹם כְּכֹל: הַרִינִי נְזִיר שְׁלֹשִׁים יוֹם אִם גִּלַּח יוֹם שְׁלֹשִׁים לֹא יָצָא. דְּהוֹאִיל וּפְרַשׁ שְׁלֹשִׁים יוֹם, שְׁלָמִים קָאָמַר:

ב

משנה

-

ג

פרק

וְאִם גִּלַּח יוֹם שְׁלֹשִׁים חֹסֵר אֶחָד יָצָא. שְׁיֹם שְׁלֹשִׁים שֶׁל נְזִירוֹת רֵאשׁוֹנָה עוֹלָה לְכָאן וּלְכָאן, וְכִינּוֹן שְׁיֹם שְׁלֹשִׁים שֶׁל הַרֵאשׁוֹנָה נִמְנָה גַם מִן הַנְּזִירוֹת הַשְּׁנִיָּה נִמְצְאוּ שְׁלֹשִׁים יוֹם שֶׁל נְזִירוֹת שְׁנִיָּה כָּלִים בְּשָׁשִׁים חֹסֵר אֶחָד:

ג

משנה

-

ג

פרק

נִטְמָא יוֹם שְׁלֹשִׁים סוֹתֵר אֶת הַכֹּל. שֶׁהָרִי נִטְמָא בְּתוֹךְ יָמֵי הַנְּזִירוֹת. וְלֹא אֶמְרִינּוּ דְיוֹם שְׁלֹשִׁים עוֹלָה לְכָאן וּלְכָאן דְּמִקְצַת הַיּוֹם כְּכֹל אֶלָּא כְּשֶׁגִּלַּח וְהָבִיא קֶרְבָּנוֹתָיו בּוּ בַיּוֹם: רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אֵינּוּ סוֹתֵר אֶלָּא שְׁבַע. דְּסִבִּירָא לִיהּ אֶמְרִינּוּ מִקְצַת הַיּוֹם כְּכֹל וּכְאֵלּוּ נִטְמָא לְאַחַר מְלֵאת, וְטִמְאָה דְלְאַחַר מְלֵאת לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֵינָה סוֹתֵרֶת אֶלָּא שְׁבַע: הַרִינִי נְזִיר

שְׁלֹשִׁים יוֹם נִטְמָא יוֹם שְׁלֹשִׁים סוֹתֵר אֶת הַכֹּל. בֵּין לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֵּין לְרַבֵּן. דְּכִיּוֹן דְּאָמַר הֲרִינִי נְזִיר שְׁלֹשִׁים יוֹם, הַכֹּל מוֹדִים דְּשְׁלֹשִׁים יוֹם שְׁלֹמִים בְּעֵינָן, וְלֹא אָמְרִינָן בְּהָא מְקַצֵּת הַיּוֹם כְּכֹל. וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר דְּסַבִּירָא לִיה שְׁהִנְטָמָא בְּיוֹם מְלֵאת מִמֶּשׁ סוֹתֵר שְׁלֹשִׁים בְּלֶבֶד וְאִינוּ סוֹתֵר הַכֹּל, יְלִיף לָהּ מִקְרָא דְכֹתִיב (בַּמִּדְבָּר ו) וְזֹאת תִּזְרֹת הַנְּזִיר בְּיוֹם מְלֵאת, נִטְמָא בְּיוֹם מְלֵאת תָּן לוֹ תִּזְרֹת הַנְּזִיר, כְּלוּמַר סֵתֵם נְזִירוֹת שְׁלֹשִׁים יוֹם, הֵכָא שְׁאָמַר הֲרִינִי נְזִיר שְׁלֹשִׁים יוֹם וְנִטְמָא בְּיוֹם שְׁלֹשִׁים שְׁהוּא יוֹם מְלֵאת, לְכִי סוֹתֵר כָּל הַשְּׁלֹשִׁים, סוֹתֵר אֶת הַכֹּל. וְרַבֵּן נִמִּי דְפָלִיגִי עֲלֵיהּ דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְאָמְרִי שְׁהִנְטָמָא בְּיוֹם מְלֵאת סוֹתֵר אֶת הַכֹּל וְאֶפְלוּ מִנָּה כְּמָה יָמִים, הֵכָא כִּי אָמַר הֲרִינִי נְזִיר שְׁלֹשִׁים יוֹם וְנִטְמָא בְּיוֹם מְלֵאת, לְכִי נִמִּי סוֹתֵר שְׁלֹשִׁים סוֹתֵר אֶת הַכֹּל, הֵלְכָד בֵּין לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֵּין לְרַבֵּן סוֹתֵר אֶת הַכֹּל. וּבְכָל הָא דְאֶפְלִיגוּ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְחֻכְמִים הִלְכָה וְחֻכְמִים:

פרק ג - משנה ד

הֲרִינִי נְזִיר מֵאָה יוֹם נִטְמָא יוֹם מֵאָה סוֹתֵר אֶת הַכֹּל. רַבֵּן לְטַעְמֵיהּוּ דְאָמְרִי נִטְמָא יוֹם מְלֵאת כְּאֶלוּ נִטְמָא בְּתוֹךְ זְמַנּוֹ וְסוֹתֵר אֶת הַכֹּל: רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר לֹא סוֹתֵר אֶלָּא שְׁלֹשִׁים. דְּסַבִּירָא לִיה נִטְמָא בְּיוֹם מְלֵאת אִינוּ סוֹתֵר אֶלָּא שְׁלֹשִׁים (ד): נִטְמָא יוֹם מֵאָה וְאַחַד. לְרַבֵּן סוֹתֵר שְׁלֹשִׁים, דְּגִזְרוּ יוֹם מֵאָה וְאַחַד שְׁהוּא יוֹם תְּגַלְחַת אֶטּוּ יוֹם מֵאָה. וּמְכַל מְקוֹם לֹא הִחְמִירוּ (ה) עָלָיו לַעֲשׂוֹתוֹ כְּיוֹם מֵאָה שְׁהוּא יוֹם מְלֵאת שְׁהוּא סוֹתֵר הַכֹּל, וְגִזְרוּ שְׂיִסְתֵר סֵתֵם נְזִירוֹת שְׁהוּא שְׁלֹשִׁים יוֹם בְּלֶבֶד: וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר אִינוּ סוֹתֵר אֶלָּא שְׁבַעַה. וְאִזְדָּא לְטַעְמֵיהּ דְּאֶפְלוּ בְּיוֹם שְׁלֹשִׁים לֹא גִזְרָ בְּאוֹמֵר הֲרִינִי נְזִיר סֵתֵם (ו):

פרק ג - משנה ה

וְאִינוּ מְבִיא קֶרְבַּן טְמֵאָה. דְּכִי כֹתִיב קֶרְבַּן טְמֵאָה, בְּנְזִיר טְהוֹר שְׁנִטְמָא הוּא דְכֹתִיב. וּמְכַל מְקוֹם אִם הִתְרוּ בּוֹ חֵיב מְלִקוֹת: יֵצֵא וְנִכְנַס עוֹלִין לוֹ מִן הַמִּנְיָן וּמְבִיא קֶרְבַּן טְמֵאָה. הָא מִתְנִיתִין מִפְּרָשָׁא בְּגִמְרָא הַכִּי, יֵצֵא מִבֵּית הַקְּבָרוֹת וְהִזָּה שְׁלִישִׁי וְשְׁבִיעִי וְטָבַל וְטָהַר מִטְמֵאָתוֹ וְהִתְחִיל לְמִנּוֹת יָמֵי נְזִירוֹתוֹ, אִף עַל פִּי שְׁחִזַר וְנִכְנַס אַחַר כֶּד לְבֵית הַקְּבָרוֹת, עוֹלִין לוֹ מִן הַמִּנְיָן אֶלוּ הַיָּמִים שְׁמִנָּה אַחַר שְׁטָהַר, הוּאִיל וְהִפְסִיקָה טְהָרָה בֵּין הַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים שְׁנִזְרָ וְהוּא בְּבֵית הַקְּבָרוֹת וּבֵין אֶלוּ הַיָּמִים הָאַחֲרוֹנִים. וְאִף עַל

פי שחזר ונכנס לבית הקברות, טמאת בית הקברות אינה סותרת מנן הימים שנמנו בטרה, שאין סותר בנזיר אלא שתיים עשרה טמאות האמורות בו [ט]. והאי דקאמר תו ומביא קרבן טמאה, הכי קאמר, אם נטמא שוב באחת מן הטמאות שהנזיר מגלח, מביא קרבן טמאה וסותר: **רבי אליעזר אומר לא בו ביום**. כלומר אם בו ביום שטבל וטהר בו ביום נטמא באחת מן הטמאות שהנזיר מגלח, אינו סותר אותו היום, דכתיב והימים הראשונים יפלו, אין הטמאה סותרת עד שיהיו לו שני ימים [י] של נזירות מנויים. והוא הדין בנזיר בעלמא שנטמא ביום ראשון של מנן נזירותו, שאין הטמאה סותרת אותו היום, אלא משלים עליו מנן ימי נזירותו. והלכה כרבי אליעזר.

פרק ג - משנה ו

והשלים את נזירותו ואחר כך בא לארץ. שאין נזירות נוהגת אלא בארץ, משום טמאת ארץ העמים. ומי שנדר נזירות בחוצה לארץ מחיבין אותו לעלות לארץ ישראל ולהיות נוהג שם נזירותו [יב]: **נזיר בתחלה**. צריך לנהג בארץ ישראל כמנן הימים שנדר בנזירות, והימים שנהג בנזירות בחוצה לארץ כאלו לא נהג בהם נזירות כלל: **אמר רבי יהודה לא היתה נזירה אלא ארבע עשרה שנה**. רבי יהודה סבירא ליה כרבי אליעזר דאמר לעיל בפרקין הנטמא ביום מלאת אינו סותר אלא שלשים יום, ומשום הכי קאמר דהילני המלכה שנטמאה בסוף ארבע עשרה שנה שהיה ביום מלאת לא סתרה הכל ולא הצרכה למנות עוד שבע שנים אחרות אלא שלשים יום בלבד. ולפי שלא היתה שנה שלמה לא מנאה בחשבון, והרי הוא כאלו אמר לא היתה נזירה אלא ארבע עשרה שנה ושלשים יום:

פרק ג - משנה ז

אלו מעידים שנדר שתיים. שתי נזירות: ואלו מעידים שנדר חמש. באותה שעה שאתם אומרים שנדר שתיים, אנו מעידים שנדר חמש נזירות. והוא אומר שלא נדר כלל [יג]: **בית שמאי אומרים נחלקה העדות**. הואיל ומכחישות זו את זו נתבטלו דבריהם ואין כאן עדות כלל: **ובית הלל אומרים יש בכלל חמש שתיים**. ויהא נזיר שתיים:

מי שְׁאָמַר הֲרִינִי נֹזֵיר. כָּל־סֵם נֹזִירִים. וְהוּא שֶׁהִתְפִּיס כָּל אֶחָד מֵהֶן בְּתוֹךְ דְּבָרֵי חֲבֵרוֹ (ב) (ג) בְּכַדֵּי שְׁאֵלֶת שְׁלוֹם תַּלְמִיד לָרֵב, שֶׁהוּא כְּדֵי שְׂיֹאמַר שְׁלוֹם עָלֶיךָ רַבִּי: פִּי כָפִינו כּוֹי. וְהוּא שְׂיֹאמַר פִּי כָפִינו מִיָּין וְשַׁעֲרֵי כְּשַׁעְרוֹ מִלְּהֶגְזֵז: וְשָׁמַע בְּעֵלָה וְאָמַר וְאֲנִי, אֵינּוּ יָכוֹל לְהִפְרֹ. שֶׁכָּבֵר קִיִּם נִדְרָה כְּשֶׁאָמַר וְאֲנִי. וְאִם אִשָּׁה נִדְרָה בְּנֹזֵיר וְשָׁמַע אַחַר וְאָמַר וְאֲנִי, וְאַחַר כֶּךָ הִפְרֹ לָהּ בְּעֵלָה, אֵינּוּ מוּפְרָ לָזֶה שֶׁאָמַר וְאֲנִי, שֶׁאֵין הַבַּעַל עוֹקֵר הַנֶּדֶר מֵעִקְרוֹ כְּמוֹ הַחֲכָם:

הֲרִינִי נֹזֵיר וְאֵת וְאָמַרְהָ אָמֵן מִפֶּר אֶת שְׁלָהּ. וְדוֹקָא כִּי אָמַר לָהּ בְּלִשׁוֹן שְׁאֵלָה, כְּלוּמַר וְאֵת מָה תֹּאמְרִי, תִּהְיוּ נֹזִירָה כְּמוֹנִי אִם לָאוּ, אֲזִי יָכוֹל לְהִפְרֹ. אָבֵל אִם אָמַר הֲרִינִי נֹזֵיר וְאֵת, בְּנִחוּתָא, וְעִנְתָּהּ אָמֵן, אֵינּוּ יָכוֹל לְהִפְרֹ, שְׁהָרִי קִיִּם לָהּ:

וְהִיָּתָה שׁוֹתָה יַיִן וּמִטְמְאָה לְמִתִּים. וְאַחַר כֶּךָ הִפְרֹ לָהּ בְּעֵלָה: הֲרִי זֶה סוֹפְגָת אֶת הָאֲרָבָעִים. עַל שֶׁעֲבָרָה קִדְּם הִפְרָה (ה): תִּסְפֹּג מִכַּת מְרִדוֹת. מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים. וּמִכּוֹת מְרִדוֹת (ו) הָאֲמוּרָה בְּכָל מְקוֹם, כְּפִי מִרְאָה עֵינֵי הַדָּיָן וְכִפִּי צֶרֶף הַשָּׁעָה. וְדוֹקָא בְּעִבְרָה שֶׁכָּבֵר נִעְשֵׂתָה, אָבֵל גַּבִּי מִצּוֹת עֲשֵׂה

כָּגוֹן עָשָׂה סֶכֶה וְאִינוּ עוֹשֶׂה, טל לולב וְאִינוּ נוֹטֵל, מִכֵּין אוֹתוֹ עַד שְׁיַעֲשֶׂה
אוֹ עַד שְׁתַּצַּא

פרק ד - משנה ד

וְאִם שָׁלַח. כָּגוֹן שֶׁנִּתְּן לָהּ אַחַר בְּמִתְּנָה עַל מְנַת שְׁאִין לְבַעֲלָהּ רְשׁוּת בְּהוֹן
{ח}. דְּנִכְסֵי מְלוּג וְנִכְסֵי צֶאֱן בְּרִזָּל כֶּלֶן מְשַׁעֲבָדִים לְבַעֲלָהּ: חֲטָאת תַּמּוּת.
מִמִּתְיַנֵּין לָהּ עַד שְׁתַּמּוּת: וְנֶאֱכָלִין לְיוֹם אֶחָד. כְּשֶׁלְּמִי נִזְיֵר שְׁאִין נֶאֱכָלִים
אֶלָּא לְיוֹם וְלַיְלָה: וְאִין טְעוּנֵין לְחֶם. שְׁכָל שְׁלָמִי נִזְיֵר טְעוּנִים לְחֶם, וְזוֹ
הוֹאִיל וְהִפְרָה לָהּ בְּעֵלָה אִין שְׁלָמִים הִלְלוּ טְעוּנֵין לְחֶם: הִיוּ לָהּ מְעוֹת
סְתוּמִים. שֶׁהִפְרִישְׁתָּן סְתָם לְקִרְבָּנוֹת נִזְיֵר, וְלֹא פִרְשָׂה אֱלוֹהִים לְחֲטָאת
וְאֱלוֹהִים לְעוֹלָה וְאֱלוֹהִים לְשְׁלָמִים {י}: יִפְלוּ לְנִדְבָה. לְתַבּוֹת שְׁבִמְקַדֵּשׁ
שְׁמִשְׁלִיכִים בָּהֶם שְׁאֵר מְעוֹת נִדְבָה וְקוּנִים מִהוֹן קִרְבָּנוֹת שְׁכָלֵן עוֹלוֹת: לֹא
נִהְיִין וְלֹא מוֹעֲלִין. לְכַתְּחֵלָה אֲסוּר לְהִנּוֹת בְּהוֹן, וְאִם נִהְנָה אִינוּ חַיֵּב לְהַבִּיא
קִרְבָּן מְעִילָה הָאִמּוֹר בְּכָל מִי שֶׁנִּהְנָה מִן הַהִקְדָּשׁ:

פרק ד - משנה ה

נִזְרַק עָלֶיהָ אֶחָד מִן הַדָּמִים אִינוּ יָכוֹל לְהַפְרֵה. דְּלֶאֱחַר שֶׁנִּזְרַק הַדָּם הִיא
יָכוֹלָה לְשִׁתּוֹת יֵין וְלִטְמֵא לְמִתִּים {יג}, וְאִין כָּאֵן יוֹתֵר נִדָּר שֶׁל עֲנוּי נֶפֶשׁ:
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר אֶפְלוּ נִשְׁחָטָה עָלֶיהָ אַחַת מִכָּל הַבְּהֵמוֹת אִינוּ יָכוֹל
לְהַפְרֵה. מִשּׁוּם הַפְּסִד קִדְשִׁים {יד}: תִּגְלַחַת טְמֵאָה יִפְרֵה. שְׁצָרִיכִים לְחֹזֵר
וְלִמְנוּת נִזְיֵרוֹת טְהוֹרָה, וְיָכוֹל לֹמַר אִי אֶפְשִׁי בְּאִשָּׁה מְנִיגֵלָת, כְּלוּמַר מְעַנָּה
וּמְנוּעָה מִשְׁתִּית יֵין {טו}: אִף בְּתִגְלַחַת הַטְּהוֹרָה יִפְרֵה. כְּדִי שֶׁלֹּא תִצְטָרֵךְ
לְהַתְּנוּל בְּגִלוּחַ, דְּגִלוּחַ בְּאִשָּׁה נְוִיל הוּא. וְתִנָּא קָמָא סִבְרֵי אִין הִגְלוּחַ נְוִיל,
שְׁהֵרִי יָכוֹלָה לַעֲשׂוֹת פְּאָה נְכָרִית {טז}. וְאִין הִלְכָה לֹא כְּרַבִּי עֲקִיבָא וְלֹא
כְּרַבִּי:

פרק ד - משנה ו

הַאִישׁ מְדִיר אֶת בְּנוֹ בְּנֵזִיר. כְּשֶׁהוּא קָטָן עַד שֶׁיָּבִיא שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת אַחַר שִׁיחִיהַ בֶּן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה וְיוֹם אֶחָד, וְכָל דִּין נְזִירוֹת עָלָיו, וְאָבִיו מְבִיא קִרְבָּנוֹתָיו, וְאִם נִטְמָא מְבִיא קִרְבָּן טַמְאָה. וְהָאִי מְדִירוֹ, שְׁאוּמֵר לוֹ תְּהֵא נְזִיר אוֹ הָרִי בְּנֵי פְלוֹנֵי נְזִיר, וְהוּא שְׁלֵא יִמְחָה לֹא הֵבֵן וְלֹא הַקְּרוּבִים. וְדָבָר זֶה הִלְכָה מִפִּי הַקְּבֵלָה: **כִּיצַד, גִּלְחָה אוֹ שְׁגִלְחוּהוּ קְרוּבִים.** כִּיצַד יַעֲשֶׂה הָאָבִיב בְּקִרְבָּנוֹת בְּזָמַן שְׁגִלְחָה הֵבֵן וְלֹא קִבֵּל הַנְּזִירוֹת אוֹ שְׁגִלְחוּהוּ קְרוּבִים, אוֹ מִחָה אוֹ שְׁמַחוּהוּ קְרוּבִים, דְּבִטְלַת הַנְּזִירוֹת. וְדוֹקָא כְּשֶׁמְחָה הוּא אוֹ מַחוּ הַקְּרוּבִים מִיָּד. אָבֵל אִם הִתְחִיל לְנַהֵג נְזִירוֹת אוֹ שֶׁקִּבֵּל עָלָיו הַנְּזִירוֹת, תּוֹ לֹא מְצִי לְמַמְחִי לֹא הוּא וְלֹא קְרוּבִים:

פרק ד - משנה ז

הַאִישׁ מְגִלְחַת עַל נְזִירוֹת אָבִיו וְאִין הָאִשָּׁה מְגִלְחַת עַל נְזִירוֹת אָבִיהָ. וְאֶפְלוּ הִיא בֵּת יוֹרֶשֶׁת. וְדָבָר זֶה הִלְכָה מִפִּי הַקְּבֵלָה: **אָמַר רַבִּי יוֹסִי הָרִי אֵלּוּ יִפְלוּ לְנִדְבָה וְכוּ'.** וְאִין הִלְכָה כְּרַבִּי יוֹסִי. אֶלָּא בֵּין שְׁמֵת אָבִיו וְאָמַר הָרִינִי נְזִיר עַל מְנַת שְׁאֵגְלַח עַל מְעוֹת אָבִי, בֵּין שֶׁהִיוּ הוּא וְאָבִיו **[יח]** נְזִירִים וּמֵת אָבִיו, מְגִלְחַת עַל נְזִירוֹת אָבִיו. וְאִם הִיוּ בְּנִים רַבִּים וְקָדַם אֶחָד מֵהֶן וְגִלְחַת עַל נְזִירוֹת אָבִיו, זָכָה:

פרק ה

פרק ה - משנה א

בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים הַקֹּדֶשׁ טְעוֹת הַקֹּדֶשׁ. דְּיִלְפִינָן מִתְמוּרָה דְּהוּי אֶפְלוּ בְּטְעוֹת, דְּכַתְיִב (ויקרא כז) וְהָיָה הוּא וְתִמְוֹרְתּוֹ יְהָיָה קֹדֶשׁ, וְדָרְשִׁינָן יְהָיָה לְרַבּוֹת שׁוֹגֵג כְּמִזִּיד **[א]**: **וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים אִינוּ הַקֹּדֶשׁ.** דְּלֹא גְמָרִינָן

תחלת הקדש, דבר שאינו בא מכח הקדש, מתמורה שהוא סוף הקדש,
שבא מכח דבר אחר שהיה הקדש:

פרק ה - משנה ב

דינר זהב. רישא אשמועינן במידי דקדוש קדשת הגוף, והכא אשמועינן
במידי דקדוש קדשת דמים:

פרק ה - משנה ג

מי שנדר בנזיר. בלשון שהיה דומה לו שלא היה נזיר: ונשאל לחכם
ואסרו. ואמר לו שיש בלשון זה לשון נזירות, והוא לא נזהר מלשתות יין
(ג): מונה משעה שנדר. ולא קנסינן ליה (ד) על שעבר ושתה יין, אף על
גב דמספק אסור היה לו לפרש עד שישאל לחכם: נשאל לחכם והתירו.
שאמר לו שאין בלשון זה לשון נזירות: תצא ותרעה בעדר. דהפרשה
בטעות הואי ותצא לחלין. ובהא מודו בית שמאי, דכיין דאינו נזיר, כי
קאמר לקרבנות נזירותו ולא מידי קאמר, כאדם שאינו חייב חטאת ואמר
הרי זו לחטאתי: אי אתם מודים בזה שהוא הקדש טעות. ומאי שנא
מריש פרקין דאמריתו הקדש בטעות הוי הקדש: אמרו להם בית שמאי.
לא חשו להשיבם עקר טעמם, אלא לדבריהם קאמרי להו, מתשיעי ואחד
עשר דקדשו בטעות, דמרבין ליה מן וכל מעשר בקר וצאן (ויקרא כו): אמרו
להם בית הלל לא השבט קדשו. בתמיה (ו). פלומר גזרת הכתוב היא
דתשיעי ואחד עשר הסמוכים לעשירי השבט מקדשן אם קרא להם
עשירי, ולא ילפינן מניה בעלמא דהקדש בטעות הוי הקדש, דאלו הוי
טעמא משום הקדש בטעות אם כן אפלו שמיני ושנים עשר נמי, אלא
הכתוב שקדש עשירי כו', וגזרת הכתוב היא ולא ילפינן מניה (ז):

פרק ה - משנה ד

מי שַׁנְדַּר בְּנִזְיָר. וּבְשַׁעָה שַׁנְדַּר הָיוּ לוֹ בְּהֵמוֹת וְאִדְעָתָא דְהַכִּי נִדְרַ שְׁיִקְרִיב קַרְבָּנוֹתָיו מֵאוֹתָם בְּהֵמוֹת. וְהִלְךְ וּמִצָּאָן שְׁנַגְנָבוּ וּמִחֲמַת זֶה מִתְחַרֵּט עַל שַׁנְדַּר בְּנִזְיָר: **אם עד שלא נגנבו בהמותיו נדר הרי זה נזיר.** וְלֹא יִתִּיר לוֹ הַחֲכָם בְּפֶתַח זֶה, דְּנוֹלָד הוּי **{ט}** וְאִין פּוֹתְחִין בְּנוֹלָד: **ואם לאחר שנגנבו נדר.** וְאָמַר אֵלּוּ הָיִיתִי יוֹדֵעַ שְׁנַגְנָבוּ לֹא הָיִיתִי נוֹדֵר, הָרִי זֶה פֶּתַח וְיִתִּירֵנוּ הַחֲכָם: וְזוֹ טְעוּת טְעָה נְחוּסִים הַמְּדִי שְׁכַשְׁעֵלוּ נְזִירִים מִן הַגּוֹלָה וּמִצָּאוּ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ חָרַב. וְהֵם נִדְרוּ קִדְּם שְׁחָרַב הַבַּיִת, וְהִתִּיר לָהּ, וְאָמְרוּ לוֹ חֲכָמִים דְּנוֹלָד הוּא וְאִין פּוֹתְחִין בְּנוֹלָד. וְהִלְכָה פְּחֲכָמִים:

פרק ה - משנה ה

הריני נזיר שזה איש פלוני. אִם זֶה הַהוֹלֵךְ לְנִגְדֵי הוּא אִישׁ פְּלוֹנִי הָרִינִי נְזִיר, וְהִשְׁנִי אֹמֵר אִם אִין זֶה אִישׁ פְּלוֹנִי הָרִינִי נְזִיר: **כלם נזירים.** וְאֶפְלוּ אוֹתָם שְׁלֹא נִתְקִימוּ דְבָרֵיהֶם. דְּכִי הִיכִי דְהַקְדָּשׁ בְּטְעוּת הוּי הַקְדָּשׁ, הַכִּי נְמִי נְזִירוֹת בְּטְעוּת הוּנָא נְזִירוֹת: **רבי טרפון אומר אין אחד מהם נזיר.** דְּסָבַר רַבִּי טְרַפּוֹן אִין נְזִירוֹת אֶלְא לְהַפְלָאָה, כְּלוּמַר שְׁיִהֵא בְּרוּר וְיָדוּעַ לוֹ בְּשַׁעַת נִדְרוּ שְׁיִהֵא נְזִיר, וְכָל הָנִי לֹא הָיָה יָדוּעַ לוֹ בְּשַׁעַת נִדְרוּ שְׁיִהֵא כַּדְבָּרֵיו. וְאִין הִלְכָה כְּרַבִּי טְרַפּוֹן:

פרק ה - משנה ו

הרתיע לאחוריו. זֶה שְׁבָא כְּנִגְדוֹן חֲזַר לְאַחוּרָיו וְלֹא נוֹדַע מִי הוּא: **אינו נזיר.** אִין אֶחָד מֵהֶם נְזִיר, דְּלֹא מִחִית אֵינֶשׁ נִפְשִׁיה אֶסְפָּקא **{יב}**, וְדַעְתּוֹ הָיָה בְּשַׁעַת הַנְּדָר שְׁאִם לֹא יָבֵא הַדְּבָר לִידֵי בְּרוּר שְׁלֹא יִהְיֶה בְּדַבְּרֵיו כְּלוּם: **רבי שמעון אומר כו'. רבי שמעון לטעמיה דאמר ספק נזירות להחמיר.** וּמַה תִּקְנָתוֹ, שְׁהָרִי אִי אֶפְשָׁר לְהַבִּיא קַרְבָּן מִסְפָּק, אֶלְא צָרִיכִים לְהַתְּנוֹת כָּל אֶחָד וְלוֹמַר אִם אֵינּוּ כַּדְבָּרֵיו שְׁיִהֵא נְזִיר נִדְבָּה. וְאִין הִלְכָה כְּרַבִּי שְׁמַעוֹן:

רָאָה אֶת הַכּוֹי. שָׁשָׂה בְּנֵי אָדָם שָׂרְאוּ אֶת הַכּוֹי, וְאָמַר אֶחָד מֵהוּ הַרְיֵנִי נָזִיר אִם זֶה חַיָּה, וְאָמַר הַשֵּׁנִי הַרְיֵנִי נָזִיר אִם אֵינוֹ חַיָּה, וְאָמַר הַשְּׁלִישִׁי הַרְיֵנִי נָזִיר אִם הוּא בְּהֵמָה, וְאָמַר הָרְבִיעִי הַרְיֵנִי נָזִיר אִם אֵינוֹ בְּהֵמָה, וְאָמַר הַחֲמִישִׁי הַרְיֵנִי נָזִיר אִם הוּא חַיָּה וּבְהֵמָה, וְאָמַר הַשֵּׁשִׁי הַרְיֵנִי נָזִיר אִם אֵינוֹ לֹא חַיָּה וְלֹא בְּהֵמָה, וְאָתּוֹ שָׁלְטָה אַחֲרָיִנִי מֵעַלְמָא וְאָמַר חַד מִנֵּיהוּ לְאֵלוֹ הַשֵּׁשָׁה, הַרְיֵנִי נָזִיר אִם אֶחָד מִכֶּם נָזִיר, וְאָמַר הַשֵּׁנִי הַרְיֵנִי נָזִיר אִם אֵין אֶחָד מִכֶּם נָזִיר, וְאָמַר הַשְּׁלִישִׁי הַרְיֵנִי נָזִיר אִם כֻּלְכֶם נָזִירִים, כֻּלְכֶם נָזִירִים, הַשֵּׁשָׁה הָרֵאשׁוֹנִים וְהַשְּׁלְטָה הָאַחֲרוֹנִים. לְבֵית שְׁמַאי **[יג]** הוּוּ נָזִירִים וְדַאי, דְּנָזִירוֹת בְּטֻעוֹת הָיוּ נָזִירוֹת, וּבֵין אוֹתוֹ שְׁנַתְקִימוּ דְבָרָיו וּבֵין אוֹתוֹ שְׁלֹא נִתְקִימוּ דְבָרָיו הָיוּ נָזִיר. וּלְבֵית הַלֵּל הָיוּ נָזִירוֹת סַפֵּק, מִפְּנֵי שֶׁהַכּוֹי סַפֵּק בְּהֵמָה סַפֵּק חַיָּה סַפֵּק בְּרִיָּה בְּפָנֵי עֲצָמָה **[יד]**:

שְׁלֹשָׁה מֵינִין אֲסוּרִין בְּנָזִיר. הַטְּמֵאָה. דְּכֹתִיב (בַּמִּדְבָּר ו) עַל כָּל נִפְשׁוֹת מֵת לֹא יָבֵא: הַתְּגַלְחָת. דְּכֹתִיב (שֵׁ) תִעַר לֹא יַעֲבֹר עַל רֵאשׁוֹ: וְהַיּוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן. דְּכֹתִיב (שֵׁ) וְעֲנָבִים לַחִים וַיִּבְשִׂים לֹא יֹאכַל: כָּל הַיּוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן. כְּגוֹן עֲנָבִים לַחִים וַיִּבְשִׂים חֲרָצְנִים וְזֻגִים, מִצְטָרְפִין לְכַזֵּית לְלִקוֹת עֲלֵיהֶן: וְאֵינוֹ חַיֵּב עַד שְׂיֹאכַל מִן הָעֲנָבִים כַּזֵּית. וְהוּא הַדִּין לְשַׁעוֹר שְׁתִּיָּה בְּכַזֵּית **[ב]**. דְּכִיּוֹן דְּכֹתִיב וְעֲנָבִים לַחִים וַיִּבְשִׂים לֹא יֹאכַל, גְּמָרִינֵן מִנָּה מָה אֲכִילָה בְּכַזֵּית אִף שְׁתִּיָּה בְּכַזֵּית: מִשְׁנָה רֵאשׁוֹנָה עַד שְׂיֹשְׁתָּה רְבִיעִית יֵין. אֲבָל מִשְׁנָה רֵאשׁוֹנָה אֵיפְכָא שְׁמַעִינֵן לָהּ, דְּגְמָרִינֵן אֲכִילָה מִשְׁתִּיָּה, וְשַׁעוֹר שְׁתִּיָּה בְּנָזִיר רְבִיעִית, דְּגְמָרִינֵן שְׁכָר שְׁכָר מִמְקַדָּשׁ, וּמָה שַׁעוֹר אֲסוּר שְׁתִּיָּה בְּרְבִיעִית, אִף שַׁעוֹר אֲסוּר אֲכִילָה בְּרְבִיעִית: אֲפֹלוּ שָׂרָה פִתּוֹ בֵּינֵן וַיֵּשׁ בָּהּ כְּדִי לְצַרֵּף כַּזֵּית חַיֵּב. דְּסַבִּירָא לִיהָ לְרַבִּי עֲקִיבָא שַׁעוֹר אֲסוּרִי נָזִיר בֵּין בְּאֲכִילָה בֵּין בְּשְׁתִּיָּה בְּכַזֵּית, וְהֵתֵר מִצְטָרֵף לְאֲסוּר **[ג]** לְהַשְׁלִים לְכַשְׁעוֹר. וְאֵין הַלְכָה כְּרַבִּי עֲקִיבָא:

פרק ו - משנה ב

עד שיאכל שני חרצנים וזגין. דכתיב (במדבר ו) מחרצנים ועד זג, ומעוט חרצנים שנים, ויש להם זג אחד {ה}. ואין הלכה כרבי אלעזר בן עזריה, אלא האכל מן החרצן והזג אינו לוקה עד שיאכל מהן כזית {ו}: **רבי יוסי אומר שלא תטעה.** רבי יוסי הנה נותן סימן שלא תטעה: **זוג של בהמה.** שהחיצון קרוי זוג:

פרק ו - משנה ג

סתם נזירות שלשים יום. אף על גב דתני לה לעיל, משום דבעי למתני סיפא גלח או שגלח והו לסיטים סותר שלשים יום, הדר תנא ליה הכא: **סותר שלשים יום.** כלומר סותר עד שיהיה לו גדול שער של שלשים יום כשהוא מגלח תגלחת של מצוה {ז}: **או שספסוף פל שהוא.** שערק והשיר אפלו שער אחד, חיב, דכתיב (במדבר ו) תער לא יעבר, לרבות כל המעבירין {ח}: **חופף.** מחפף בגדו: **ומפספס.** בצפרניו או בכלי, ובלבד שלא יתפון להשיר, דדבר שאין מתפון מתר: **אבל לא סורק.** במסרק, דהוי פסיק רישיה ואסור. אף על גב דהמשיר אפלו שער אחת לוקה, מכל מקום אינו סותר שלשים יום עד שיגלח רב שערו בתער או במספרים בצד עקרו של שער {ט}: **לא יחוף באדמה.** מין ממניי אדמה שהיא משרת השער {י}, דהא נמי הוי פסיק רישיה. והלכה כרבי ישמעאל:

פרק ו - משנה ד

נזיר שהיה שותה יין כל היום. ולא התרו בו אלא אחת: **אל תשתה אל תשתה.** שהתרו בו בין שתיה לשתיה:

פרק ו - משנה ה

שְׁהִטְמָאָה וְהַתְּגַלְחַת סוֹתְרִים. דְּכָתִיב בְּטַמְאָה (שׁ), וְהִימִים הָרֵאשׁוֹנִים יִפְלוּ. וְהַתְּגַלְחַת סוֹתְרַת שְׁלֹשִׁים, דְּבַעֲיָנָן גְּדֹל פְּרַע שְׁעַר רֵאשׁוֹ (שׁ), וְאִין גְּדוּל פְּרַע פְּחוֹת מְשַׁלְשִׁים יוֹם: שְׁהִיוּצֵא מִן הַגֶּפֶן לֹא הֵתֵר מִכְּלָלוֹ. כְּגוֹן לְשִׁתּוֹת יִין מְצוּה, דְּאִמְרִינָן מִיִּין וְשִׁכְר יִזִּיר (שׁ) לְאֶסֶר יִין מְצוּה כְּיִין הָרְשׁוּת [יב]: טַמְאָה וְהַתְּגַלְחַת הֵתֵרוּ מִכְּלָלָן. טַמְאָה, לְמֵת מְצוּה, דְּכָתִיב (בְּמִדְבָּר ו) לְאֲבִיו וְלֵאמֹו לֹא יִטְמָא, לְאֲבִיו הוּא דְּאִינוּ מְטַמָּא, אֲבָל מְטַמָּא לְמֵת מְצוּה. וְהַתְּגַלְחַת, לְנִזִּיר מְצַרְע, דְּאֵתִי עֲשֵׂה דּוֹגְלַח אֶת כָּל שְׁעָרוֹ (וַיִּקְרָא יד) וְדַחִי אֶת לֹא תַעֲשֶׂה דְתַעַר לֹא יַעֲבֵר עַל רֵאשׁוֹ [יג] (בְּמִדְבָּר ו):

פרק ו - משנה ו

מְגַלַּח בְּשַׁבְּעֵי וּמְבִיא קֶרֶבָן בְּשִׁמְיָנִי. כְּדָכָתִיב (שׁ) וְגַלַּח רֵאשׁוֹ בַּיּוֹם טְהַרְתּוּ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְגַלְחָנוּ. וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יָבִיא שְׁתֵּי תוֹרִים וְגוֹי וְכַבֵּשׁ לְאֶשׁ: מֵה בֵּין זֶה לְמִצְרַע. דְּכָתִיב בְּפֶרֶשֶׁת מְצַרַע בְּתַגְלַחַת שְׁנִיָּה (וַיִּקְרָא יד) וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְגַלַּח אֶת כָּל שְׁעָרוֹ וְכוּי וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִקַּח וְכוּי, וְקִימָא לָן בְּמִצְרַע דָּאִם גַּלַּח בְּשִׁמְיָנִי מְבִיא קֶרֶבָן בְּתַשְׁיַעִי: אָמַר לוֹ שְׂזָה טְהַרְתּוּ תְלוּיָהּ בְּיָמֵינוּ. נִזִּיר טְהַרְתּוּ תְלוּיָהּ בְּהַזְאָת שְׁלִישִׁי וְשַׁבְּעֵי וְטְבִילָה, הַלְכָּדָּ כְּיִין שְׁטַהֵר בְּשַׁבְּעֵי אֶף עַל פִּי שְׁלֵא גַלַּח עַד יוֹם הַשְּׁמִינִי, מְבִיא קֶרֶבָנוּתָיו בּוֹ בַּיּוֹם: אֲבָל מְצַרַע טְהַרְתּוּ תְלוּיָהּ בְּתַגְלַחַתּוֹ. כְּדָכָתִיב (שׁ) בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְגַלַּח אֶת כָּל שְׁעָרוֹ וְהָדַר כְּתִיב וְרַחֵץ אֶת בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם, וְאִם טְבַל עַד שְׁלֵא גַלַּח לֹא עֲלֵתָה לוֹ טְבִילָה, הַלְכָּדָּ אִם גַּלַּח בְּשִׁמְיָנִי אֶפְתִּי צָרִיךְ טְבִילָה וְהַעֲרַב שְׁמֶשׁ, הַלְכָּדָּ אִינוּ יָכוֹל לְהַבִּיא קֶרֶבָנוּתָיו עַד תַּשְׁיַעִי. וְהַלְכָּה כְּרַבִּי עֲקִיבָא:

פרק ו - משנה ז

שְׁחַט אֶת הַשְּׁלָמִים וּמְגַלַּח עֲלֵיהֶם. דְּכָתִיב בְּנִזִּיר (בְּמִדְבָּר ו) וְגַלַּח אֶת רֵאשׁוֹ פְּתַח אֹהֶל מוֹעֵד, וּמְפָרְשִׁינָן לְקָרָא הָכִי, וְגַלַּח אֶת רֵאשׁוֹ עַל זֶבַח שְׁכֵתוֹב בּוֹ פְּתַח אֹהֶל מוֹעֵד, דְּהִינּוּ שְׁלָמִים דְּכָתִיב בְּהוּ (וַיִּקְרָא ג) וּשְׁחָטוּ פְּתַח אֹהֶל מוֹעֵד [יח]: שְׁחָטָא קוֹדְמַת בְּכָל מְקוֹם. לְעוֹלָה וְשְׁלָמִים, וְדִין הוּא שְׁיַגְלַח עַל הָרֵאשׁוֹן. וְהַלְכָּה כְּרַבִּי יְהוּדָה שְׁמַגְלַח עַל הַשְּׁלָמִים:

פרק ו - משנה ח

ולא פרש. אף על גב דכל הקרבנות צריך שיקראו להם הבעלים שם, הכא לא צריך, דמכי אמר אלו לנזירותי הוי כאילו קרא שם לכל אחד ואחד, דכבשה אינה ראויה אלא לחטאת [כ], וכבש לעולה, ואיל לשלמים: ומשלח תחת הדוד. שמבשלים בו זבח השלמים: הנה מגלח במדינה. בירושלים. ואף על גב דכתיב פתח אהל מועד, לאו דוקא, אלא ללמד שאינו מגלח עד שיהיה פתח אהל מועד פתוח [כא]: לא הנה משלח תחת הדוד. דכתיב (במדבר ו) ולקח את שער ראש נזרו ונתן על האש, מי שאינו מחסר אלא לקיחה ונתינה, יצא זה שמחסר לקיחה והבאה ונתינה תחת הדוד: במה דברים אמורים. שבמקדש נוטל שער ומשלח תחת הדוד, בתגלחת טהרה: אבל בתגלחת טמאה. אפלו גלח במקדש, אינו נוטל שער ומשלח תחת הדוד של אשם וחטאת העוף, דלא כתיב נתינת שער תחת הדוד אלא בנזיר טהור: הכל משלחין. טהור במקדש ובמדינה, וטמא במקדש [כב], חוץ מטמא שגלח במדינה, מפני ששערו נקבר. ופסק ההלכה, שאין משלח תחת הדוד אלא נזיר טהור שגלח פתח אהל מועד, שנעשה כמצותו. ואם שלח תחת הדוד של חטאת, יצא [כג]. לא נאמר אשר תחת זבח השלמים אלא למצוה:

פרק ו - משנה ט

ואחר כך התר הנזיר לשתות יין. דכתיב (במדבר ו) ואחר ישתה הנזיר יין, אחר המעשים כלם [כה]: רבי שמעון אומר כו'. כתיב הכא ואחר ישתה הנזיר יין, וכתיב התם (שם) אחר התגלחו את נזרו, מה להלן אחר מעשה יחידי [כו], אף כאן אחר מעשה יחידי, הא למדת שפיון שניזרק עליו אחד מן הדמים מתר לשתות יין ולהטמא למתים. וכן הלכה [כז]:

פרק ו - משנה י

ונמצא פסול. כגון שנספד דמו, או יצא או נטמא: תגלחתו פסולה. הואיל

וּנְפֹסֵל הַזֵּבַח שְׁגַלַח עָלָיו, הָיָה לִיָּה כְּגִלְחוֹהוּ לְסֻטִים דְּאָמְרִינָן לְעִיל לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר סוֹתֵר שְׁבַעַה יָמִים **[כט]** וְלִרְבִּנָן סוֹתֵר שְׁלֹשִׁים יוֹם: וְזִבְחָיו לֹא עָלוּ לוֹ. שְׁאָר הַזֵּבָחִים שֶׁהִקְרִיב אַחֵר תִּגְלַחְתּוּ הַפְּסוּלָה, לֹא עָלוּ לוֹ, דְּכִינּוּן דְּצָרִיף לְסוֹתֵר עַד שִׁיגְדֵל שְׁעָרוֹ, הָיָה כְּאֵלוֹ הִקְרִיבֵן קִדְּם זְמַנָּם: **עַל הַחֻטָּאת שֶׁלֹּא לְשָׂמָה.** הֵינּוּ עַל הַזֵּבַח וְנִמְצָא פְּסוּל, דְּחֻטָּאת שֶׁלֹּא לְשָׂמָה פְּסוּלָה. וְאִידֵי דְּבַעֵי לְמַתְנֵי עַל הָעוֹלָה וְעַל הַשְּׁלָמִים פְּלִגְתָּא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּנּוּ, תִּנָּא נְמִי עַל הַחֻטָּאת: **עַל הָעוֹלָה וְעַל הַשְּׁלָמִים שֶׁלֹּא לְשָׂמֹן וְכוּ' תִּגְלַחְתּוּ פְּסוּלָה.** דְּהוֹאִיל וְלֹא עָלוּ לְשֵׁם חוֹבֵת שְׁלָמֵי נְזִיר וְעוֹלֵת נְזִיר, הָיָה לִיָּה כְּמִגְלַח עַל עוֹלֵת נְדָבָה וְשְׁלָמֵי נְדָבָה. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן סָבַר דְּאִם גִּלַּח עַל עוֹלֵת נְדָבָה וְשְׁלָמֵי נְדָבָה יֵצֵא **[ל]**. וְאִין הִלְכָה כְּרַבִּי שְׁמַעוֹן: **אִם גִּלַּח עַל שְׁלֹשָׁתָן.** אַחֵר שֶׁהִקְרִיבוּ שְׁלֹשָׁתָן: **וְנִמְצָא אֶחָד מֵהֶן כָּשֵׁר.** וְהִשְׁאָר פְּסוּלִים: **תִּגְלַחְתּוּ כָּשֵׁרָה.** לְדַבְרֵי הַכֹּל. דְּהָא תִּנּוּן וְאִם גִּלַּח עַל אֶחָד מִשְׁלֹשָׁתָן יֵצֵא:

פרק ו - משנה יא

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר סוֹתֵר אֶת הַכֹּל. לֹא כָּל הַיָּמִים קָאָמַר **[לא]**, אֶלֶּא סוֹתֵר כָּל הַקְּרִבָּנוֹת. וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר לְטַעְמִיהוּ דְּאָמַר שֶׁלֹּא הִתֵּר הַנְּזִיר לְשִׁתּוֹת יַיִן אֶלֶּא אַחֵר כָּל הַמַּעֲשִׂים כְּלָם, אַחֵר הִבְאֵת כָּל הַקְּרִבָּנוֹת, וְכִשְׁנִטְמָא קִדְּם שֶׁהִקְרִיב כְּלָם, הָיָה כְּאֵלוֹ נִטְמָא שְׁחָרִית קִדְּם שֶׁהִקְרִיב שׁוּם אֶחָד מֵהֶם, וְהָיָה הַקְּרִבֵּן שֶׁהִקְרִיב כְּאֵלוֹ הִבְיָאוּ תוֹף מְלֵאת: **וְחֻכְמִים אוֹמְרִים יִבֵּיא שְׁאָר קְרִבָּנוֹתָיו וַיִּטְהַר.** פְּרוּשׁ, לְכִשְׁיִטְהַר. וְאוֹתוֹ הַזֵּבַח שֶׁהִבְיָא בְּטְהָרָה לֹא יִחָזֵר וַיִּבְיָאֵנוּ. רַבִּנּוּן לְטַעְמִיהוּ דְּאָמַרִי אַחֵר מַעֲשֶׂה יַחֲדֵי מִתֵּר לְשִׁתּוֹת יַיִן וּמִתֵּר לְגִלַּח **[לב]**. הַלְכָף קִדְּם שְׁנִטְמָא הָיָה רְאוּי לְתִגְלַחְתָּ וְלֹא יִסְתֵּר אוֹתוֹ זֵבַח, אֲבָל שְׁאָר הַזֵּבָחִים שֶׁהִקְרִיב מִשְׁנִטְמָא, וְדַאי סוֹתֵר, דְּקָרָא קַפִּיד שִׁיָּהוּ קְרִבָּנוֹת נְזִיר כְּלוֹן בְּטְהָרָה: **מְרִים הַתְּרִמוּדִית.** מִתְּרִמוּד הִיָּתָה. וְהִלְכָה כְּחֻכְמִים:

פרק ז

כֹּהן גָדוֹל וְנָזִיר אֵינָן מְטַמְּאִין לְקְרוֹבֵיהֶן. כְּדַכְתִּיב בְּפָרְשֵׁת אָמַר וּבְפָרְשֵׁת נִשְׂאָ: הֵיוּ מִהַלְכִים בְּדַרְדָּר. לֹא וְדוֹקָא בְּכַהֵן גָּדוֹל פְּלִיגִי, דְּהוּא הַדִּין בְּכַהֵן הַדְּיוּט נִמְי פְּלִיגִי, דְּחַד טַעֲמָא הוּא:

עַל הַמֵּת. אָף עַל פִּי שְׂאִינוּ שְׁלָם [ה] אֶלְא שְׂיֵשׁ בּוּ רַב בְּנִין, שְׁהִם שְׂנִי שׁוֹקִים וְיִרְדָּ אָחַד, אִו רַב מְנִין הָאֲבָרִים שְׁהִם מָאָה עֶשְׂרִים וְחַמְשָׁה אֲבָרִים, אֶפְלוּ אִין בְּהִם רְבַע קַב, מְטַמְּא בְּאֵהֶל, וְנָזִיר מְגַלַּח עָלָיו. וְאִם אִין בְּמֵת לֹא רַב מְנִין וְלֹא רַב בְּנִין, אִין הַנְּזִיר מְגַלַּח עַל אֵהֶלוּ עַד שְׂיָהָא בְּעֲצָמוֹת חֲצִי קַב: וְעַל כְּזֵית נֶצֶל. מַהֵל הַיּוֹצֵא מִן הַמֵּת כְּמִין לְחָה הַיּוֹצֵאת מֵעַפּוֹשׁ הַבֶּשֶׂר: מְלֵא תִרְוֹד רְקַב. מְלֵא כֶף מֵעֶפֶר רְקַבּוֹן שֶׁל מֵת. וְאִין הֶרְקַבּוֹן מְטַמְּא אֶלְא כְּשֶׁנִּקְבַּר הַמֵּת עָרוֹם בְּאֶרוֹן שֶׁל שֵׁשׁ וְכִיּוֹצֵא בּוּ שְׂאִין שֶׁם רְקַבּוֹן אַחַר אֶלְא מְגוּפּוּ שֶׁל מֵת, וְנִקְבַּר הַמֵּת כְּלוּ שְׁלָם שְׁלֵא נְחָסֵר מִמֶּנּוּ אֲבָר: תִּרְוֹד. כֶּף גְּדוּלָּה שְׁמַחֲזֵקֶת מְלֵא חֲפָנִים [ז]: עַל הַשְּׂדֵרָה. אֶפְלוּ אִין בְּהָ בֶשֶׂר כָּלֵל: וְכֵן עַל עֵצִים הַגְּלֻגֶלֶת. שֶׁל הָרֵאשׁ, אֶפְלוּ אִין בְּהָ בֶשֶׂר: וְעַל אֲבָר מִן הַחַי וְעַל אֲבָר מִן הַמֵּת שְׂיֵשׁ עֲלֵיהֶם בֶּשֶׂר כְּרֵאוּי. כֹּל שְׂאֵלוּ הָיָה הָאֲבָר מִחֻבֵּר בְּאֶדָם חַי הָיָה יָכוֹל לְהַעֲלוֹת אֲרוּכָה עַל יָדֵי אוֹתוֹ בֶּשֶׂר הוּא נִקְרָא כְּרֵאוּי. וְהוּא פְּחוֹת מִכְזֵית: וְעַל חֲצִי קַב עֲצָמוֹת. וְאָף עַל גֵּב דְּרַבַּע קַב עֲצָמוֹת מְטַמְּא בְּאֵהֶל, הִלְכָה לְמִשְׁהָ מְסִינֵי שְׂאִין הַנְּזִיר מְגַלַּח אֶלְא עַל חֲצִי קַב, וְכֵן עַל חֲצִי לֶג דָּם. וְאָף עַל גֵּב דְּרַבַּע דָּם מְטַמְּא בְּאֵהֶל, אִין הַנְּזִיר מְגַלַּח אֶלְא עַל חֲצִי לֶג: וְעַל עֵצִים כְּשֶׁעָרָה עַל מְגַעוֹ וְעַל מְשָׂאוֹ. אֲבָל עַל אֵהֶלוּ לֹא, שְׂאִין עֵצִים כְּשֶׁעָרָה מְטַמְּא בְּאֵהֶל: וְסוּתֵר אֶת הַקּוֹדְמִים. כְּדַכְתִּיב (בְּמִדְבָּר ו) וְהִימִים הָרֵאשׁוֹנִים יִפְלוּ: עַד שְׂיִטְהֵר. שְׂיִטְבַּל וְנִעְרִיב שְׁמִשׁוֹ אַחַר שְׂיִזָּה שְׁלִישִׁי וּשְׁבִיעִי:

אֲבָל הַסְּכָכוֹת. אֵילָן שְׂיֵשׁ לוֹ עֲנָפִים מְבַדְּלִים זֶה מִזֶּה, וְיֵשׁ כְּזֵית מִן הַמֵּת תַּחַת אָחַד מֵהֶן, וְעֵבֶר הַנְּזִיר וְאִין יְדוּעָ אִם עֵבֶר תַּחַת הָעֲנָף הַמְּאֵהִיל עַל הַמֵּת: וְהַפְּרָעוֹת. אֲבָנִים אוֹ עֵצִים בּוֹלְטִים מִן הַכֶּתֶל וְטַמְּאָה תַּחַת אָחַד מֵהֶם: וּבֵית הַפְּרָס. שְׂדָה שְׁנַחֲרֵשׁ בְּהָ קֶבֶר עוֹשֶׂה בֵּית הַפְּרָס מָאָה אַמָּה,

שָׁכַד שְׁעָרוֹ שֶׁהִמְחַרְשָׁה מוֹלִיכָה אֶת הָעֶצֶם : **וְאַרְץ הָעַמִּים**. שְׁגָזְרוּ חֲכָמִים טְמֵאָה עַל אֶרֶץ הָעַמִּים : **גוֹלֵל**. כִּסּוּי הָאָרוֹן : **דּוֹפֵק**. הָאָרוֹן עֲצָמוֹ שֶׁהִכְסוּי דּוֹפֵק עָלָיו **[יג]** : **וּרְבִיעִית דָּם**. אֶפְלוֹ עַל מִשְׁאוֹ **[יד]** וּמִגְעוֹ אֵין הַנְּזִיר מְגַלַּח : **וְאַהֲל וְרַבַּע עֲצָמוֹת**. אִם הָאֶהֱיֵל עַל רַבַּע קַב שֶׁל עֲצָמוֹת **[טו]** הַמֵּת, אֵינוֹ מְגַלַּח, עַד שִׁיֵּאֱהִיל עַל חֲצֵי קַב. אֲבָל עַל מִגְעַ וּמִשְׁאָ **[טז]** שֶׁל רַבַּע עֲצָמוֹת, מְגַלַּח, וְאֶפְלוֹ הֵם נִמּוֹקִים וְלֹא נִשְׁאָר בָּהֶם עֶצֶם כִּשְׁעָרָה שְׁלֹם : **וְכָלִים הַנוֹגְעִים בְּמֵת**. שֶׁהֵם מְטַמְּאִים כְּמֵת עֲצָמוֹ. וְהַנוֹגֵעַ בָּהֶם טְמֵא טְמֵאת שְׂבַעָה : **וַיְמִי סִפְרוֹ**. לְאַחַר שֶׁנִּטְהַר מִצָּרְעָתוֹ, דְּכָתִיב (ויקרא יד) וַיֵּשֶׁב מִחוּץ לְאֶהֱלוֹ שְׂבַעַת יָמִים : **וַיְמִי גְמָרוֹ**. יְמֵי חִלּוּטוֹ שֶׁל מִצְרַע : **עַל אֱלוֹ אֵין הַנְּזִיר מְגַלַּח**. עַל כָּל הַנֶּדָּד דְּמִתְנִיתִין : **וּמִזָּה בְּשִׁלְיִשִּׁי וּבְשִׁבְעֵי**. הָא לֹא קָאֵי אֵימִי סִפְרוֹ וְאֵימִי גְמָרוֹ, דְּלֹא שִׁיָּד בְּהוּ הַזָּאָה שְׁלִישִׁי וּשְׂבִיעֵי **[כ]** : **וְאֵינוֹ סוֹתֵר אֶת הַקּוֹדְמִין וּמִתְחִיל וּמוֹנֵה מִיָּד**. כָּל אֶלֶה שְׁאִמְרָנוּ, אֵינָן עוֹלִין לִימֵי הַנְּזִירוֹת וְאֵין סוֹתֵרִין, אֶלָּא אַחַר שִׁנְיָה שְׁלִישִׁי וּשְׂבִיעֵי וַיִּטְהַר אִם נִטְמָא בְּטַמְּאֵת מֵת, וְאַחַר שִׁישְׁלִים יְמֵי גְמָרוֹ וַיְמִי סִפְרוֹ אִם נִצְטַרַע מִשְׁלִים נִזְיָרְתוֹ עַל מְנַן הַיָּמִים שֶׁמְנָה קֹדֶם שֶׁנִּטְמָא, וְאֵינוֹ מְבִיא קָרְבָן טְמֵאָה : **בְּאֵמֵת אָמְרוּ יְמֵי הַזָּב וְהַזָּבָה**. כָּל יְמֵי טְמֵאָתָם וַיְמִי סִפְיָרְתָם שְׂבַעָה נְקִיִּים : **וַיְמִי הַסְּגָרוֹ שֶׁל מִצְרַע**. שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (שם טו) וְהַסְּגִיר אֶת הַנֶּגַע שְׂבַעַת יָמִים, עוֹלִין לְמַנְנָן יְמֵי הַנְּזִירוֹת, וְאֵין צָרִיד לומר שֶׁאֵין סוֹתֵרִין אֶת הַקּוֹדְמִים :

פרק ז - משנה ד

חִיבִין עָלֶיהָ עַל בִּיאַת מְקַדָּשׁ. אִם נִטְמָא בְּאוֹתָהּ טְמֵאָה וְנִכְנַס לְמִקְדָּשׁ, אוֹ אוֹכַל קְדָשִׁים קֹדֶם שֶׁטְהַר מִטְמֵאָתוֹ, חִיבִין עָלֶיהָ כָּרַת אִם הָיָה מְזִיד, אוֹ קָרְבָן עוֹלָה וַיּוֹרֵד אִם הָיָה שׁוֹגֵג : **לֹא תֵהָא זֹו קֵלָה מִן הַשָּׂרָץ**. דְּחִיבִין עָלֶיהָ עַל בִּיאַת מְקַדָּשׁ, כְּדָכָתִיב בְּוִיקְרָא **[ח]** אוֹ בְּנִבְלַת שָׂרָץ טְמֵא. וּמִלְתָּא דְּרַבִּי מְאִיר לִיתָא, שֶׁהָרִי מִגְעַ וּמִשְׁאָ שֶׁל עֶצֶם כִּשְׁעָרָה שֶׁהוּא קַל שְׁאֵינוֹ מְטַמְּא בְּאוֹהֶל, הַנְּזִיר מְגַלַּח עָלֶיהָ כְּדָתֵנָן בְּמִתְנִיתִין, וּרְבִיעִית דָּם שֶׁהִיא חֲמוּרָה שֶׁמְטַמְּא בְּאוֹהֶל אֵין הַנְּזִיר מְגַלַּח עָלֶיהָ : **אֵין דְּנִין כָּאֵן קַל וְחֹמֶר**. שְׁאֵין דְּנִין קַל וְחֹמֶר עַל דְּבַר שֶׁהוּא הִלְכָה לְמוֹשֶׁה מְסִינִי, שֶׁעֶצֶם כִּשְׁעָרָה אֵינוֹ כְּתוּב בְּתוֹרָה אֶלָּא הִלְכָה הִיא, וְאֵין דְּנִין קַל וְחֹמֶר מִהִלְכָה **[כג]**. וְהוּ הוּ דְּבָרֵי רַבִּי אֶלִיעֶזֶר הוּ הוּ דְּבָרֵי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שְׁאִמְרַ אֶלָּא כְּדָ אָמְרוּ הִלְכָה :

פרק ח - משנה א

שני נזירים שאמר להם אחד כו'. והם שותקים, דאם הם מכחישין אינו נאמן, דעד אחד במקום שמכחישין אותו אינו נאמן. ומתניתין אירי כגון שזה העד לא היה עמהם, אלא אמר ראיתי מרחוק טמאה שניזרקה ביניכם, שאם היה העד אצלם במקומם **(ב)** הוּא לה ספק טמאה ברשות הרבים, וספק טמאה ברשות הרבים ספקו טהור, דכל ספק טמאה מסוטה ילפינן לה **(ג)** דכתיב בה **(במדבר ה)** ונסתרה והיא נטמאה, ואינן אלא היא והבועל, וספקה טמא. וכל זמן שהם יותר משנים, אפלו בתוך הבית ספקו טהור, דהוּא לה כספק טמאה ברשות הרבים, לכה צריך לומר שלא היה העד בשעת ספק טמאה אצלם במקומם: **וסופרים שלשים יום**. וכגון ששניהם נדרו נזירות ביחד ונדרו סתם נזירות. והוא הדין אם נדרו שניהם ביחד ופרשו נזירותם לזמן קצוב, שלאחר שהביאו קרבן טמאה וקרבן טהרה חוזרים ומונים הזמן הקצוב לנזירותם, ומפרישים קרבן טהרה: **וקרבן טמאה ספק**. חטאת העוף הבא על הטמאה ספק, ואינה נאכלת: **אלא מביא חטאת עוף**. לספק טמאות נזירות. ואשם אינו מביא, כרבנן דאמרי לעיל **(ז)** הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה: **נמצא זה מביא קרבנותיו לחצאים**. אם נזיר טהור הוא. דעולה ראשונה היתה חובה, ועתה הוא מקריב חטאת ושלמים: **אבל הודו חכמים לבן זומא**. ולא חששו על שמקריב קרבנותיו לחצאים. והלכה כבן זומא:

פרק ח - משנה ב

נזיר שהיה טמא בספק ומחלט בספק. ספק אם נטמא במת וספק אם הוא מצרע מחלט: **אוכל בקדשים אחר שלשים יום**. אבל קדם לכן לא, דספק מצרע הוא ועד שיביא כפרתו אסור לאכל בקדשים. אבל משום ספק נזיר טמא לא מתסר לאכל בקדשים, דלא מקרי מחסר כפרה שאסור לאכל בקדשים אלא מי שטמאה יוצאה עליו מגופו. כיצד, נזר שלשים יום, וביום הראשון ארע לו ספק טמאת מת וספק צרעת, מזה ושונה וטובל ונטהר מטמאת מת כאלו בא לגלח כדן נזיר טמא או כדן

מצרע שנתרפא, ואינו יכול לגלח עד שלשים יום מיום שנזר, שמא נזיר טהור הוא ואסור לגלח עד מלאת ימי נזרו ועד שיביא קרבנותיו, ולאחר שלשים יום מגלח (י), ספק תגלחת מצרע ספק תגלחת טמאה של נזיר וספק תגלחת טהרה. ומביא שתי צפרים (יא) כדין תגלחת חלוטו של מצרע, וחטאת העוף הבאה על הספק משום ספק נזיר טמא, ועולת בהמה משום ספק נזיר טהור (יב). ואף על פי שאינו מביא שאר קרבנות של תגלחת טהרה, הא אמרינן אם גלח על אחת משלשתו יצא. ומתנה עליה שאם אינו נזיר טהור שתהא עולת נדבה. ודין מצרע מחלט שצריך שני תגלחות, אחת לאחר גמר חלוטו כשנרפא מצרעתו, ואחת לאחר ימי ספרו לאחר שספר שבעה מן התגלחת הראשונה, כדכתיב (ויקרא יד) והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו, וזה שהוא ספק נזיר אינו יכול לגלח, הלכך צריך להמתין שלשים יום של ספק נזירות טהרה (יג) ומגלח תגלחת של ספק ימי ספרו של מצרע וספק נזירות טהרה, ומביא עולת בהמה של ספק נזירות כדי לגלח על הקרבנות ומתנה עליה. ולמחרת יום תגלחתו מביא קרבן מצרע כדי להתירו בקדשים, ומביא חטאת עוף (יד), שחטאת בהמה אינה באה על הספק, ואינו מביא אשם, שהאשם אינו מעכב מלאכל בקדשים. ונמצא שלאחר שלשים יום אוכל בקדשים, שאז מביא כפרתו על ספק חלוטו. ועדין הוא אסור לשנות יין ולטמא למתים, דשמא מחלט היה, ותגלחת מצרע אינו עולה לא לתגלחת נזיר טהור ולא לתגלחת נזיר טמא (טו), וטעון עוד שתי תגלחות, אחד לנזיר טמא ואחת לנזיר טהור, ואם מצרע מחלט היה, כל מה שפנה לימי נזירתו אין עולין לו, שיימי חלוטו וימי ספרו אין עולין לו, וצריך למנות עוד שלשים יום, ולאחר שלשים יום מגלח ספק נזיר טמא ספק נזיר טהור, ומביא חטאת העוף בספק נזיר טמא, ועולת בהמה בספק נזיר טהור כדי לגלח על הקרבן, ומתנה עליה. ועדין אסור לשנות יין ולטמא למתים, דשמא מצרע מחלט היה, ולפיכך השתי תגלחות הראשונות לא עלו לו לשם נזירות, לא של טמאה ולא של טהרה, ושמא נזיר טמא היה ותגלחת השלישית תגלחת של טמאה היא, לפיכך צריך למנות עוד שלשים יום של נזירות טהרה, ומביא קרבן נזיר טהור, ומתנה, ואחר כך מתר לשנות יין ולהטמא למתים. וכן אם נדר נזירות שנה וארע לו בראש שנתו ספק טמאת מת וספק צרעת, מונה שנה ומגלח תגלחת של ספק טמאה וספק טהרה וספק צרעת, ומונה שנה שניה ומגלח ומביא כפרתו ואוכל בקדשים, ומונה עוד שתי שנים קדם שישתה יין ויטמא למתים:

הגוים אין להם נזירות. אף על גב דגוים מקריבין נדרים ונדבות כְּיִשְׂרָאֵל, אם נדר בְּנִזִיר אין עליו תורת נזירות ומתיר לשתות יין ולטמא למתים, דכתיב בְּרִישׁ פְּרֻשֵׁת נִזִיר (במדבר ו) דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נֹדְרִים בְּנִזִיר וְאִין גוֹים נֹדְרִים בְּנִזִיר: **שְׁהוּא כּוּפָה אֶת עֲבָדוֹ**. כּוּפָהּ לְשִׁתּוֹת יִין וְלִהְטָמֵא לְמֵתִים בְּעַל כְּרָחוּ: **וְאִינוּ כּוּפָה אֶת אֲשֵׁתוֹ**. בְּעַל כְּרָחוּ. וּבִשְׂאֵר נְדָרִים שְׁיֵשׁ בָּהֶם עֲנוּי נֶפֶשׁ אוֹ בְטוּל מְלֶאכֶה, אִין הֵרַב צָרִיךְ לְכוּף אֶת הָעֶבֶד אֲלֵא הֵם בְּטָלִים מֵאֲלֵיהֶם **(ב)**, דְּכִתִּיב (שם ט) לְאִסֹּר אִסֹּר עַל נֶפֶשׁוֹ, מִי שֶׁנִּפְשׁוֹ קִנּוּיָהּ לוֹ, יֵצֵא עֶבֶד שְׁאִין נֶפֶשׁוֹ קִנּוּיָהּ לוֹ. וְכֵן הִשְׁבּוּעוֹת כָּלֶם שֶׁנִּשְׁבַּע הָעֶבֶד, בֵּין שְׁיֵשׁ בָּהֶם עֲנוּי נֶפֶשׁ בֵּין שְׁאִין בָּהֶם עֲנוּי נֶפֶשׁ, אִין רַבּוֹ צָרִיךְ לְכוּפוֹ, שְׁמֵאֲלֵיהֶם בְּטָלִים, שְׁהָרִי אִין לוֹ רְשׁוּת לְעַצְמוֹ **(ג)**. אֲבָל נְדָרִים שְׁאִין בָּהֶם עֲנוּי נֶפֶשׁ וְאִין בָּהֶם בְטוּל מְלֶאכֶה לְרַבּוֹ, חֵיב הָעֶבֶד לְקִיָּמָם וְאִין רַבּוֹ יְכוּל לְכוּפוֹ עֲלֵיהֶם לְבִטְלָם: **מִפְּרֵי נְדָרֵי אֲשֵׁתוֹ וְאִינוּ מִפְּרֵי נְדָרֵי עֲבָדוֹ**. שְׁאִם נִתְרַצָּה בְּנִדְרָה שֶׁנִּדְרָה אֲשֵׁתוֹ אַחַר שֶׁהִפְרָהּ לָהּ וְרוּצָה שֶׁתְּקַיְּמָנָהּ, אִינָה חֵיבֶת לְקִיָּמוֹ אַחַר שֶׁהִפְרָהּ לָהּ פְּעַם אַחַת **(ד)**. וְאִם כָּפָה אֶת עֲבָדוֹ לְעֵבֶר עַל נְדָרוֹ וְרָצָה אַחַר כֵּךְ בְּקִיּוּמוֹ, חֵיב הָעֶבֶד לְקִיָּמוֹ: **הִפְרָה לְעֲבָדוֹ יֵצֵא לְחֵירוֹת מִשְׁלָמִים נְזִירוֹתוֹ**. לְאוֹ דוּקָא הִפְרָה, אֲלֵא אִם כָּפָה אֶת עֲבָדוֹ לְשִׁתּוֹת יִין וְלִהְטָמֵא לְמֵתִים וְאַחַר כֵּךְ יֵצֵא הָעֶבֶד לְחֵירוֹת, חֵיב הָעֶבֶד לְהִשְׁלִים נְזִירוֹתוֹ **(ה)** אַחַר שֶׁיֵּצֵא לְחֵירוֹת. וְרַמְבַּ"ם פִּרְשׁ הִפְרָה לְעֲבָדוֹ יֵצֵא לְחֵירוֹת, שֶׁהָאוֹמֵר לְעֲבָדוֹ מוֹפְרָה לָהּ, פִּקְעַת זְכוּת הָאֲדוֹן מִמֶּנּוּ וְיֵצֵא הָעֶבֶד לְחֵירוֹת בְּשִׁבְלֵי כֶן וְצָרִיךְ שֶׁיִּשְׁלִים נְזִירוֹתוֹ. וְלִבֵּי מַהֲסֵס בְּפִרוּשׁ זֶה: **עֵבֶר מִכְּנֻד פְּנִיּוֹ**. שֶׁפָּרַח מִרְבוֹ אַחַר שֶׁנִּדְרָה בְּנִזִיר: **רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר לֹא יִשְׁתָּה**. יִין כִּדִּי שֶׁיִּצְטַעַר וְיָשׁוּב לְרַבּוֹ שֶׁיִּכְפָּהוּ לְעֵבֶר עַל נְדָרוֹ וְיִהְיֶה מֵתֵר לְשִׁתּוֹת יִין: **וְרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר יִשְׁתָּה**. שְׁלֵא יִחְלָה וְיָמוּת, שֶׁהָרִי עֲתִיד הוּא לְשׁוּב לְרַבּוֹ, שֶׁיִּבְקֶשׁ רַבּוֹ אַחֲרָיו וְיִחְזִירָנוּ, וְנִמְצָא כְּאֵלוֹ הוּא בְּרִשׁוֹת רַבּוֹ:

נזיר שגלח. שֶׁהִבִּיא קְרִבְנוּתָיו וְגִלַּח עֲלֵיהֶן וְאַחַר כֵּךְ נוֹדַע לוֹ שֶׁנִּשְׁטָמֵא בִּימֵי נְזִירוֹתוֹ: **אִם טִמְאָה יָדוּעָה**. טִמְאָה שֶׁאֲפָשַׁר שֶׁהִיָּתָה יָדוּעָה, כְּגוֹן שֶׁאִינָה קָבֵר הַתְּהוּם **(ז)**: **סוֹתֵר**. וְחוּזֵר וּמוֹנֶה נְזִירוֹת אַחֲרָת: **וְאִם טִמְאָת הַתְּהוּם אִינוּ סוֹתֵר**. אִם נוֹדַע לוֹ שֶׁבְּמִקוֹם שֶׁעֲבַר הִיָּתָה טִמְאָת הַתְּהוּם וְהִיא טִמְאָה שְׁאִין אֶחָד מִכִּירָה אֶפְלוּ בְּסוּף הָעוֹלָם, אִף עַל פִּי שְׁוֹדָאֵי טִמְאָה הִיא, אִינוּ סוֹתֵר, דִּהְלָכָה הִיא כֵּךְ בְּנִזִיר: **אִם עַד שְׁלֵא גִלַּח**. תִּגְלַחַת טְהָרָה, אִף עַל פִּי

שְׁכָבָר הַבִּיא קָרְבָנוֹתָיו. הוֹאִיל וְנוֹדַע לוֹ קִדְּם הַגְּלוּחַ: **בֵּין כָּד וּבֵין כָּד**. בֵּין טְמָאָה יְדוּעָה בֵּין טְמָאת הַתְּהוּם, סוֹתֵר. דְּהָא דְגַמְיָרִי דְטְמָאת הַתְּהוּם אֵינָה סוֹתֵרָת, הֵינּוּ דוֹקָא אַחַר גְּלוּחַ שֶׁל טְהָרָה **[ח]**: **כִּי צָד**. דִּין טְמָאת הַתְּהוּם: **יָרַד לְטַבַּל בְּמַעְרָה**. שְׁהִיָּה טְמָא טְמָאת שְׂרָץ אוֹ טְמָאָה אַחֲרַת כִּיּוֹצָא בָּהּ שְׂאִינָה שֶׁל מֵת, וְיָרַד לְטַבַּל מִטְמָאתוֹ, וְנִמְצָא כְּזֵית מִן הַמֵּת צָף עַל פְּנֵי הַמַּיִם סִפְק נְטֵמָא בּוֹ אוֹ לֹא נְטֵמָא, טְמָא. וְהָא דְקִימָא לָן **[ט]** סִפְק טְמָאָה צָפָה עַל פְּנֵי הַמַּיִם טְהוֹר, הֵנִי מְלִי בְטְמָאת שְׂרָץ, אֲבָל בְּטְמָאת מֵת, טְמָא. וְאִם נוֹדַע לוֹ סִפְק זֶה אִף אַחַר שְׁגִלְתָּ, טְמָא, דְּהֵינּוּ טְמָאָה יְדוּעָה, הוֹאִיל וְהִיתָה בְּמַקּוֹם שְׂאֵפְשֵׁר שְׂפִירָאוּהָ בְּנֵי אָדָם. וְהָא דְנִקְט יָרַד לְטַבַּל, רְבוּתָא קָא מְשַׁמַּע לָן, דְּאִף עַל גַּב דְּהַטּוּבֵל מִטְמָאָה לְטְהָרָה נְזָהַר מְכַל דְּבַר הַמְטָמָא, אֲפֹלוּ הֵכִי טְמָא: **נִמְצָא מְשַׁקַּע בְּקַרְקַע הַמַּעְרָה**. בְּמַקּוֹם שְׁטַבַּל וּבּוֹדָאֵי נְטֵמָא. אִם נוֹדַע לוֹ אַחַר שְׁגִלְתָּ, טְהוֹר וְאֵינּוּ סוֹתֵר, דְּהֵינּוּ טְמָאת הַתְּהוּם, שְׁהִיתָה בְּמַקּוֹם שֶׁלֹּא הִיתָה יְדוּעָה לְשׁוּם אָדָם: **יָרַד לְהַקֵּר טְהוֹר**. אִף עַל פִּי שְׂפִירָד לְהַקֵּר וּלְהַצְטִינָן וְלֹא יָרַד לְטַבַּל כְּדִי שְׂפִיָּהּ נְזָהַר מִטְמָאָה, אֲפֹלוּ הֵכִי טְהוֹר אִם לֹא הָיָה טְמָא מֵת. אֲבָל אִם יָרַד לְטְהַר מִטְמָאת מֵת וְטַבַּל בְּמַעְרָה שְׁהִיָּה הַמֵּת מְשַׁקַּע בָּהּ וְהַשְּׁלִים נְזִירוֹתוֹ, אוֹ טְמָא מֵת שְׁטַבַּל וְאַחַר כָּד קִבַּל עָלָיו נְזִירוֹת, טְמָא וְסוֹתֵר, שְׁחִזְקַת טְמָא וְחִזְקַת טְהוֹר טְהוֹר: **שְׂרָגְלִים לְדַבֵּר**. כְּלוּמַר טַעַם וְעַקֵּר יֵשׁ לְדַבֵּר לּוֹמֵר דְּלֹא גְמִירֵי הַלְכְתָּא לְטְמָאת הַתְּהוּם שְׁהִיא טְהוֹרָה בְּנְזִיר אֲלֵא כְּשֶׁהִיָּה הַנְּזִיר בְּחִזְקַת טְהוֹר וְלֹא כְּשֶׁהִיָּה בְּחִזְקַת טְמָא **[יב]**:

פרק ט - משנה ג

הַמוֹצָא מֵת מִתְחַלָּה. שֶׁלֹּא הָיָה יְדוּעַ שְׁהִיָּה שֶׁם קָבֵר. וְהֵינּוּ דְאִמְרִינָן בְּגִמְרָא הַמוֹצָא וְלֹא שְׁהִיָּה מְצוּי **[יג]**. וְעוֹד דְּיִקְיָנָן מְלִישְׁנָא דְמִתְנִיתִין מֵת וְלֹא שְׁהִיָּה הַרוּג **[יד]**: **מִשְׁכָּב**. וְלֹא שְׁהִיָּה יוֹשֵׁב: **כְּדָרְכוֹ**. וְלֹא שְׁהִיָּה רֵאשׁוּ מִנַּח בֵּין יַרְכּוֹתָיו. דְּכָל הֵנִי חִישִׁינָן לְהוּ שְׂמָא גוּיִם הֵם, שְׂאִין דְּרָכָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּר מִתִּיהוֹן כָּד: **נוֹטְלוּ וְאֵת תְּפוּשְׁתּוֹ**. מִתֵּר לְפָנּוֹתוֹ מְשִׁם וּלְקַבְּרוֹ בְּמַקּוֹם אַחַר, וְצָרִיךְ שְׂיִטַּל מִן הָעֵפֶר שֶׁל הַקָּבֵר עִמוֹ כְּדִי תִפְיֶשֶׂה, שְׁהוּא כָּל הָעֵפֶר תַּחּוּם שְׁתַּחֲתִיו **[טו]**. וְחוּפֵר בְּקַרְקַע בְּתוּלָה שֶׁלֹּשׁ אֶצְבָּעוֹת **[טז]**. דְּכִתִּיב (בְּרֵאשִׁית מו) וּנְשִׂאתֶנִי מִמְצָרִים וּקְבַרְתֶּנִי בְּקַבְרֹתֶם, שְׂאִין צָרִיךְ לּוֹמַר מִמְצָרִים, אֲלֵא הֵכִי קְאָמַר, מְעַפֵּר שֶׁל מְצָרִים טַל עִמִּי: **מִצָּא שְׁלֶשֶׁת אִם יֵשׁ בֵּין זֶה לְזֶה מְאַרְבַּע אַמּוֹת עַד שְׁמֹנֶה**. כְּלוּמַר מְקַבֵּר רֵאשׁוֹן עַד שְׁלִישִׁי אֵין פְּחוֹת מְאַרְבַּע אַמּוֹת **[יח]** וְלֹא יוֹתֵר מִשְׁמֹנֶה: **הָרִי זֶה שְׁכוּנַת קְבָרוֹת**. וְנִכְרַ שְׁלֶשֶׁם קְבוּרָה נִתְנוּם שָׁם, וְאִסוּר לְפָנּוֹתֶם. וְאֲפֹלוּ מֵת אֶחָד אִם נִכְרַ שְׁלֶשֶׁם קְבוּרָה נִתּוֹן שָׁם אִסוּר לְפָנּוֹתוֹ. אֲלֵא שְׁבָאֶחָד אוֹ בְּשְׁנַיִם אֲנוּ תוֹלִין שֶׁלֹּא נִקְבְּרוּ שָׁם אֲלֵא לְפִי שְׁעָה וְהִיָּה דְעַתָּם לְפָנּוֹתֶם. אֲבָל בְּשְׁלֶשֶׁת מוּכַח שְׁזֶה מַקּוֹם מִיָּחָד לְקַבְּרוֹת. וְאִרְךָ הַמַּעְרָה דְרַכְּפָה לְהִיּוֹת שֶׁשׁ וְרַחְבָּה אַרְבַּע

וְאֶלְכֶסוֹנָה עוֹדֵף שְׁתֵּי אֲמוֹת דְּהִינּוּ שְׁמֹנֶה. לְהִכִּי תִנּוּ מֵאַרְבַּע עַד שְׁמֹנֶה. כְּמֵלֵא מְטָה וְקוֹבְרִיהָ לֹא גָרְסִינּוּ לָהּ הֵכָא **[יט]**: **וּבּוֹדֵק הַיְמָנוּ וְלֵהֲלֹן עֲשָׂרִים אִמָּה**. שְׁהַמְעָרָה אַרְבַּע אֲמוֹת עַל שֵׁשׁ, וְהַחֲצֵר שְׁהַמְעָרוֹת פְּתוּחִין לוֹ מִכָּאן וּמִכָּאן שֵׁשׁ עַל שֵׁשׁ, דְּהִכִּי סְבִירָא לְהוּ לְרַבְּנָן בְּפֶרֶק הַמוֹכֵר פְּרוֹת [קב:], נִמְצָא אַרְבֵּי שְׁתֵּי מְעָרוֹת וְחֲצֵר שְׁבִינִיָּהּ שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה אֲמוֹת **[כ]**. וּלְפִי שְׁפַעְמִים בּוֹדֵק מְעָרָה אַחַת בְּאֶלְכֶסוֹנָה **[כא]** וְהֶאֱלַכְסוֹן שֶׁל מְעָרָה אַחַת עוֹדֵף שְׁתֵּי אֲמוֹת בְּקֵרוֹב **[כב]**, נִמְצָאוּ עֲשָׂרִים אֲמוֹת, שְׁמֹנֶה דְּמְעָרָה רֵאשׁוֹנָה בְּאֶלְכֶסוֹנָה, וְשֵׁשׁ דְּחֲצֵר שְׁבִין שְׁתֵּי הַמְעָרוֹת, וְשֵׁשׁ דְּמְעָרָה שְׁנִיָּה, דְּחַד אֶלְכֶסוֹן אֲמָרִינּוּ, תָּרִי אֶלְכֶסוֹנִי לֹא אֲמָרִינּוּ, וְהִינּוּ דְקִתְּנִי עֲשָׂרִים. וְעוֹד צָרִיךְ לְבַדֵּק מִלְּמַעְלָה וּמִלְּמַטָּה עֲשָׂרִים אִמָּה, דְּהִינּוּ אַרְבַּעִים אִמָּה, דְּשָׂמָא זֶה הוּא מְעָרָה שְׁבַמְעָרָה הַחֲצֵר וַיֵּשׁ עֲדִין אַחֲרֵת כְּנִגְדָּה בְּמַעְרַב הַחֲצֵר. אִי נִמְי זֶה הוּא שְׁבַמְעָרָה הַחֲצֵר וַיֵּשׁ עֲדִין אַחֲרֵת בְּמִזְרַח הַחֲצֵר **[כג]**: **מִצָּא אַחַד בְּסוּף עֲשָׂרִים בּוֹדֵק הַיְמָנוּ וְלֵהֲלֹן עֲשָׂרִים אִמָּה**. דְּמִי יֵימַר דְּמִבֵּית הַקְּבָרוֹת הוּיָא הֵהִיא מְעָרָה, שְׂמָא קְבֵר אַחַר הוּא וְחֲצֵר אַחֲרֵת שֶׁל אָדָם אַחַר, וְצָרִיךְ לַעֲשׂוֹת גַּם לְשֵׁם כָּל בְּדִיקוֹת דְּלַעִיל, דְּכִמוּ שֵׁיִשׁ שֵׁם קְבֵר כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ אַחֲרִים: **שְׂרָגְלִים לְדָבָר**. שְׂזוֹ הַשָּׂדֶה עֲשׂוּיָה לְקַבְּרִים וְהִיוּ בָּהּ גַּם מְעָרוֹת אַחֲרוֹת **[כד]**. וּמִשׁוּם רִגְלִים לְדָבָר תִּנּוּ כָּל הַנִּי מִשְׁנִיּוֹת הֵכָא:

ד **משנה** - **ט** **פרק**

כָּל סִפְק נִגְעִים בְּתַחֲלָה טְהוֹר. כְּגוֹן שְׁנַיִם שְׂבָאוּ אֶצֶל כַּהֵן, בְּזָה בְּהֵרַת כְּגָרִיס וּבְזָה בְּהֵרַת כְּסָלַע, וּבְסוּף שְׁבוּעַ בְּזָה כְּסָלַע וּבְזָה כְּסָלַע, וְאִין יָדוּעַ בְּאִיזָה מִהֵן פְּשָׁה, שְׁנִיָּהּ טְהוֹרִין, וְאִף עַל גַּב דְּוֹדָאִי אַחַד מִהֵן טָמֵא **[כה]**: **מִשְׁנִזְקָק לְטַמְאָה סִפְקוֹ טָמֵא**. כְּגוֹן שְׁנַיִם שְׂבָאוּ אֶצֶל כַּהֵן, בְּזָה בְּהֵרַת כְּגָרִיס וּבְזָה כְּסָלַע, וּבְסוּף שְׁבוּעַ בְּזָה כְּסָלַע וְעוֹד וּבְזָה כְּסָלַע וְעוֹד, חֲזָרוּ לְהִיּוֹת כְּסָלַע, אִף עַל פִּי שְׁהָאֶחָד מֵהֶם וְדָאִי טְהוֹר, שְׁכָבֵר הֶלֶךְ הַפְּשִׁיּוֹן, שְׁנִיָּהּ טָמֵאִים, כִּיּוֹן שְׁנִזְקָקוֹ לְטַמְאָה, עַד שְׁיַחֲזָרוּ לְכְּגָרִיס: **בְּשַׁבְעָה דְרִכִּים בּוֹדְקִין אֶת הַזָּב**. שְׂאֵם רָאָה מִחֲמַת אֲנָס, טְהוֹר, דְּדַרְשִׁינּוּ זָב מִבְּשָׂרוֹ, וְלֹא מִחֲמַת אֲנָסוֹ **[כו]**: **עַד שֶׁלֹּא נִזְקָק לְטַמְאָה**. דְּהִינּוּ כְּשֵׁרוּאָה רֵאִיָּה שְׁנִיָּה שְׂבָה נַעֲשָׂה זָב גְּמוּר לְטָמֵא מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב **[כז]**. אֲבָל רֵאִיָּה רֵאשׁוֹנָה מִטַּמְאָה בְּאֲנָס טָמֵאת עָרַב כְּדִין בְּעַל קָרִי, וּמִצְטָרְפֵת עִם הַשְּׁנִיָּה **[כח]** אֶפְלוּ הִיתָה בְּאֲנָס: **בְּמֵאֵכָל**. אִם אוֹכֵל דְּבָרִים הַמְּבִיאִים לַיָּדִי זִיבָה, כְּגוֹן בֶּשֶׂר שְׂמוֹן, חֶלֶב וּגְבִינָה, בֵּיצִים, יַיִן יֶשֶׁן: **וּבְמִשְׁתָּה**. בְּרַבּוּי שְׁתֵּיָּה: **בְּמִשָּׂא**. כְּבֵד שְׁנִשָּׂא: **בְּמִרְאָה**. רָאָה אִשָּׁה אֶפְלוּ לֹא הִרְהַר: **וּבְהִרְהוֹר**. אִף עַל פִּי שֶׁלֹּא רָאָה. אִם אִרְעַ לּוֹ אַחַד מֵאֵלּוּ הַשְּׁבַעֲהָ קִדְּם שְׂרָאָה רֵאִיָּה שְׁנִיָּה, אִינוּ נַעֲשָׂה זָב, וְהִטְפָּה אִינָה מִטַּמְאָה בְּמִשָּׂא: **מִשְׁנִזְקָק לְטַמְאָה**. שְׂרָאָה רֵאִיָּה שְׁנִיָּה שֶׁלֹּא בְּאֲנָס: **אִין בּוֹדְקִין אוֹתוֹ**. וְאִף אִם רָאָה שְׁלִישִׁית בְּאֲנָס נַעֲשָׂה זָב לְקַרְבּוֹ **[כט]**: **וּסִפְקוֹ וְשִׁכְבַת זָרְעוֹ טָמֵאִים**. סִפְקוֹ מִחֲמַת שִׁכְבַת

זָרְעוּ. כְּגוֹן אִם רָאָה שְׂכֵבֶת זָרַע תִּחְלָה וְטִפַּת זֵיבָה הִבָּאָה אַחֵר כָּד, אֵינָה מְטַמְּאָה שֶׁהָרוּאָה קָרִי אֵינֹו מְטַמְּא בְּזֵיבָה מֵעַת לָעַת [לא]. וְעַד שֶׁלֹּא נִזְקַק לְטַמְּאָה הַקָּרִי מְטַהֵר אֶת הַזֵּיבָה, מְשׁוּם דְּהוּי אֲנִס, וְלֵאחֵר שֶׁנִּזְקַק לְטַמְּאָה אֵין הַקָּרִי מְטַהֵר אֶת הַזֵּיבָה, שְׂאִין תּוֹלִין שְׂמִחְמַת הַקָּרִי בָּאָה הַזֵּיבָה: שְׂרָגְלִים לְדַבֵּר. שְׂאִין אוֹתָהּ רָאִיָּה מְחַמַּת אֲנִס, כִּינֹן שֶׁכָּבֵר נַעֲשֶׂה זָב [לב]: רַבִּי נְחֻמִּיָּה פּוֹטֵר שְׂרָגְלִים לְדַבֵּר. שֶׁלֹּא מְחַמַּת מִכָּה מֵת, כִּינֹן שֶׁהַקֵּל מִמָּה שֶׁהָיָה. וְאֵין הַלְכָה כְּרַבִּי נְחֻמִּיָּה:

פרק ט - משנה ה

נֹזֵיר הָיָה שְׂמוּאֵל. וְהָאוֹמֵר הָרִינִי כְּשְׂמוּאֵל, אוֹ כִּבֹּן אֶלְקָנָה, אוֹ כְּמִי שֶׁשָּׂסַף אֲגַג בְּגִלְגָּל, הוּי נֹזֵיר לְדַבְּרֵי רַבִּי נְהוֹרָאִי. וְכֹן הַלְכָה: אֵין מוֹרָא אֶלָּא שֶׁל בָּשָׂר וְדָם. שֶׁלֹּא תִּהְיֶה מְרוֹת וְאֵימַת אָדָם עָלָיו: